ПРОМІНЬ

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

Ч. 2 ЛЮТИЙ 1990

No. 2 FEBRUARY 1990

ПРОМІНЬ

Ч. 2 ЛЮТИЙ 1990 РІК XXXI

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

раз у місяць з винятком липня

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплати і всю кореспонденцію слати на адресу:

PROMIN

P.O.Box 3551, Sta. B.,

Winnipeg, Man. Canada

R2W 3R4

Річна передплата в Канаді $15.00

Передплата до інших країн 17.00

Одна число 1.50

PROMIN

VOL. XXXI FEBRUARY 1990 No. 2

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Correspondence and subscriptions should be addressed to:

PROMIN

P.O. Box 3551, Sta. B.,

Winnipeg, Man., Canada

R2W 3R4

Subscription in Canada $15.00

Other countries $17.00

Single copy 1.50

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову. Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують і тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширнех описів.

ЗМІСТ:

Т. Горохович — Наталя Кобринська 1

Г. Михальчук — ... з науковим досягненням 2

Леся Українка — Поворіт 2

О. Опанасюк — Там, де починалася „Лісова пісня" 3

Л. Храплива-Щур — Діти діяспори — дітям в Україні 5

Ф. Кіндрачук — Вшанування д-р С. Стечишин ... 6

Відділ ім. С. Стечишин — Вітає свою патронку .. 8

А. Ратковська — Свято книжки 8

Т. Сидоренко — Відділ Доньки України 8

Уляна Пелех — Загроза музеєві в Берестечку-Пляшеві 9

Г. Михальчук — Вечерок для С. Василишин в Оттаві 11

Г. Сенишин — Пам'яті Миколи Левицького 12

Г. Мельник-Марко — Українська сорочка в музеї 13

Віра Смерека — Зустрічі 14

Ukrainians awarded Order of Canada 15

O. Bryzhun-Sokolyk — Kyrylo Stetsenko the Great Ukrainian Composer 16

H. Raycheba — The True North and Free Inquiry .. 17

Honoring Ukraine's Great Daughter 19

Нашим дітям 20

Canada — A Little Effort 21

Громадська і родинна хроніка 22

З листів до редакції 30

Квіти незабутнім 31

Для наших господинь 32

Пресовий фонд з нагоди 30-ліття „Променя" 33

НА ОБКЛАДИНЦІ — фото д-р Савелі Стечишин з дочкою Зеновією проходять коридором оттавського парляменту після церемонії відзначення.

Second Class Mail Registration Number 1925

International Standard Serial Number ISSN 038021-40

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

НАТАЛЯ КОБРИНСЬКА

Про піонерку українського жіночого руху вже написано нам багато. Проте ж її небуденний образ, життя і діяльність повинні повсякчасно нагадувати нам про ті вартості, що їх вона залишила нам.

Народилася наша піонерка 8 червня 1851 року в родині з глибокими культурними традиціями — обидва діди Наталі — священики. Вони відомі культурно-освітні діячі, любили книжки, самі писали поезії, організували театральні гуртки, дбали про національну свідомість своїх парохіян. Батько Наталі також священик — о. Іван Озаркевич, відомий оратор, любитель книжок і сам літератор, що дбав про лектуру своєї доні. Вже дитиною Наталя познайомилася з книжками на тему жіночої рівноправности — тобто нижчости жінок, „бо сам Бог сказав, що жінка має коритися своєму чоловікові". Але в домашньому довкіллі Наталя бачила повагу і пошану до жінок, бабуня Окуневська в родині мала завжди першість.

На формування світогляду Наталі мали вплив її брати, які повертаючись із шкіл, вносили в дім атмосферу прагнення, знання, праці над собою, здобування якнайбільшої освіти, розвивання вроджених талантів. Наталя була музикальною, грала на фортепіяні, духово розвинена, вродлива виглядом. Тому й звернула на себе увагу молодого теолога Теофіля Кобринського, який сам мав наукові зацікавлення й з повагою ставився до рівноправности жінок.

Одружившись, Наталя мала в особі свого чоловіка не тільки товариша життя, помічника в боротьбі з життєвими трудами, але й близьку їй духовими вартостями людину, яка бажала глибшого змісту життя. Наталя згадує зі зворушенням про свій перший дарунок від чоловіка — були це книжки.

Брати Наталі провозили їй не тільки книжки, пресу, але й нові актуальні ідеї, була нагода вимінюватися з ними поглядами. Але й чоловік Наталі поділяв її уподобання зокрема тоді, коли подружжя перенеслося до Снятина, й у їхнім домі постійно гостила Софія Окуневська, а о. Теофіль розвинув широку працю в парохії та в цілому Снятині, цим спричинювався до дальшого розвитку світогляду дружини. Тоді вона віддалилася від консерватизму провінційної „імості", засвоює нові ідеї, що залишаються в неї на ціле життя, та які стають головним мотором її праці. Вона побачила, що жінки багато часу витрачають непродуктивно у домашньому господарстві, що треба шукати шляхів, як визволити жінку з домашньої неволі, знайти засоби заспокоєння потреб родини, а спрямувати здібності жінки для праці в народі. Бо тільки з участю усієї провідної верстви може піднестися народ культурно. В тому часі Наталя захоплена була твором Джона Стюарта Мілла. Вона спільно з чоловіком заходилася перекласти його на українську мову.

Та прийшов найстрашніший удар у її житті — смерть чоловіка. Допоміг їй знайти рівновагу в житті, в невтішному горі батько. Отець Озаркевич увів її в середовище Товариства „Січ" у Відні, післав до Швайцарії нав'язати ближчі контакти з кузинкою Софією Морачевського, з Драгомановим, а це відкрило їй ширші горизонти — вона ще більше працює над своєю самоосвітою, стає піонеркою українського жіночого руху, зорганізувавши перше жіноче товариство у Станиславові 1884 року, навязавши контакт з українками Наддніпрянщини та спільно з Оленою Пчілкою видали збірник жіночих літературних праць „Перший Вінок". Наталя Кобринська розуміла історичну вартість „Першого Вінка", який став виявом зрозуміння українок великої справи: показати, як розуміють вони свої „народні і громадські права і обов'язки — це ж не заслуга, а обов'язок усякої розумної людини, обов'язок, який веде за собою дальші важливі обов'язки".

Н. Кобринська продовжує таку потрібну літературно-журналістичну діяльність. В 1893 році виходить другий збірник в Стрию „Наша Доля", далі й третій з таким самим заголовком у Львові 1896 р. Крім того, Кобринська дає ініціятиву внести до Державної Ради петицію про дозвіл вступати жінкам в університети. В 1891 році відбулося жіноче віче в справі основання першої жіночої гімназії, за допущення дівчат до клясичних гімназій.

Не забула Н. Кобринська і про потребу організації дитячих захоронок, дитсадків по селах. В 1904 році Кобринська переїхала з Болехова до Львова, мавши в пляні видавати жіночий часопис. Але сталася дивна річ — галицьке жіноцтво

ГРАТУЛЮЄМО З НАУКОВИМ ДОСЯГНЕННЯМ

ВІДДІЛ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ ІМ. Л. УКРАЇНКИ В ОТТАВІ ЩИРО ВІТАЄ СВОЮ ДОВГОЛІТНЮ ЧЛЕНКУ З НАУКОВИМ ДОСЯГНЕННЯМ, А ТАКОЖ З НОВИМ ПРИЗНАЧЕННЯМ НА ПРАЦЮ.

Д-р ЖЕНЯ ЗАЯЧКОВСЬКА Є ПРИЗНАЧЕНА ЕКЗЕКУТИВНИМ ДИРЕКТОРОМ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ КАНАДИ В САСКАТУНІ ВІД 15-ГО ВЕРЕСНЯ 1989 р.

ЖЕНЯ ПОХОДИТЬ З САСКАЧЕВАНУ, ДЕ ОТРИМАЛА ДИПЛОМ УЧИТЕЛЬКИ. ОПІСЛЯ В.А., М.А. І ДОКТОРАТ З СЛАВІСТИЧНИХ НАУК ЗРОБИЛА В ОТТАВСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ. ВОНА ЦІКАВИЛАСЬ І СТРЕМІЛА В АКАДЕМІЧНИЙ СВІТ, НЕДИВО, ЩО НАПОЛЕГЛИВОЮ ПРАЦЕЮ ОСЯГНУЛА ТАКОЖ ДЕКІЛЬКА ІНШИХ НАУКОВИХ НАГОРОД.

ВОНА ПРАЦЮВАЛА ЯК УЧИТЕЛЬКА, ПЕРЕКЛАДАЧ, БРАЛА УЧАСТЬ В РІЗНИХ МИСТЕЦЬКИХ ВИСТАВКАХ та ін.

ЗА ЇЇ НАПОЛЕГЛИВУ ПРАЦЮ, ТЕРПЕЛИВІСТЬ І ВЕЛИКІ АКАДЕМІЧНІ ДОСЯГНЕННЯ, НАШ ВІДДІЛ ІМ. Л. УКРАЇНКИ В ОТТАВІ СКЛАДАЄ ЇЙ ЩИРІ ҐРАТУЛЯЦІЇ, А НА НОВІЙ ПРАЦІ ЕКЗЕКУТИВНОГО ДИРЕКТОРА УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ КАНАДИ БАЖАЄМО ЇЙ ВЕЛИКИХ УСПІХІВ І ЖИТЄВОГО ЗАДОВІЛЛЯ.

Голова — Галина Безначук-Смирнів
Секр. — Галина Михальчук

не підтримало своєї вчительки, воно не розуміло її далекойдучих планів. Огірчена Кобринська повернулася до Болехова. Жила ізольовано, покинувши і громадську і літературну працю.

Єдиною її розрадою, як про це пише брат її чоловіка, була її дружба з молоддю в Болехові. „Ця чиста непорочна молодь, мов вінок, окружляла її, а з уст невинних лилися тихі пісні, розказувались оповідання".

І смерть Кобринської в 1920 році пройшла майже непоміченою в суспільстві, лише кілька офіційних некрологів в пресі та одна більша стаття у „Нашій Меті" від жінок у Станиславові.

Мимоволі нав'язується думка аналогії поміж Наталею Кобринською і Міленою Рудницькою, поміж їхнім вкладом у жіночий рух і неймовірною невдячністю з боку саме жіноцтва. Михайло Грушевський намагався пояснити це явище щодо Н. Кобринської консерватизмом і заскорузливістю тодішнього галицького жіноцтва. А чим пояснюємо причину явища у випадку М. Рудницької?.. Це питання ще чекає своєї аналізи й відповіді.

Т. Горохович

Леся Українка

ПОВОРІТ

Країно рідная! ох, ти далека мріє!
До тебе все летять мої думки.
Їм страшно й радісно, якась надія мріє...
Так з вирію в свій край летять пташки.

Чи не здається їм, що принесуть з собою
Нові, ще не співані пісні,
Що в краю темному, сповитому журбою,
Блиснуть пісні, мов блискавки ясні.

Се вже було колись... Се вже не раз бувало:
Я на чужину йшла шукать надій —
Як в рідній стороні мені їх бракувало —
І обновлення силі молодій.

Я марила весь час про воріття хвилину
Серед чужого, іншого життя, —
Та завжди першую колючую тернину
Приносила хвилина воріття.

Холодний зброї блиск, от перше привітання,
Кордонні вартові непривітні...
„Чи ми вертаємось, чи йдемо на вигнання?" —
Питалися мої думки й пісні.

Мене знов обступила тісна, щільна
Неволі рідної знайомая стіна,
І кожна думка там, що народилась вільна,
Враз блідла, мов невільниця сумна.

Там ангел помсти злий, суворий дух темниці,
Проймав мене знов зором огневим
І мрії чистії, мов гірської орлиці,
Геть розганяв мечем своїм кривим

Спотворено тоді пісні мої бриніли,
Оті нові, неспівані пісні;
Стурбовано думки крилами тріпотіли,
Мов над огнем метелики нічні.

Не раз було мені так прикро, непривітно,
Як у безлистім гаю під дощем,
Мов у глухую ніч і жаско, й неохвітно,
І серце знов заходилось плачем

Тоді мені ота далекая чужина
Здавалась краєм вічної весни.
Так перелітная приборкана пташина
Про вирій смутно марить восени.

5/VI 1899

ТАМ, ДЕ ПОЧИНАЛАСЯ „ЛІСОВА ПІСНЯ"

Лист Лесі Українки до матері. Писаний з Грузії 20 грудня 1911 року. Неквапливий, як і всі інші. Повідомлення, що закінчила „Лісову пісню".

„Мені здається, що я просто згадала наші ліси та затужила за ними. А то я ще й здавна тую мавку „в умі держала", ще ж із того часу, як ти в Жабориці мені щось про мавок розказувала, як ми йшли якимсь лісом з маленькими, але дуже рясними деревами".

Жабориця!.. Село неподалік містечка Баранівки на Житомирщині...

„Потім я в Колодяжному в місячну ніч бігала в ліс (ви того ніхто не знали) і там ждала, щоб мені привиділась мавка".

* * *

Все якось не таланило мені побувати в Лесиній Жабориці. І ось...

Перший автобус у тому напрямі вирушає з Житомира десь перед обідом. По дорозі заходить у Довбиш, колишнє містечко дьогтярів, а нині хліборобів і порцеляновиків. Потім котить уже тихо та плавко через бори, вільшняки та діброви кам'янобрідського лісництва, через Рогачів — і аж до самої Баранівки.

— Цікавитесь, де жила Леся Українка? — перепитує дідусь, що вийшов у Баранівці разом зі мною, і тут же показує: а он там, за річкою! Бачите отой ліс, то вже Жаборицький. Йдіть собі через місточок, це недалечко.

Я подякував, але скористатися порадою не зміг. Случ, що плине під тим місточком, усі стежки й підходи до себе геть позатоплювала. Весною, кажуть, на той бік лише човнами дістаються. Мене виручив ЗІЛ; його шофер, що називався Володькою Леончуком, довіз мене на той бік.

У нас на Поліссі багато чудесних, густо заклечаних зеленню мальовничих куточків. Але цей, безперечно, один з найкращих: „Як же тут гарно, як же тут тихо". Уявіть собі голубі надвечірні тумани й долину, крайбіч якої, немов на вечорниці, посходилися і старі хатки й нові будиночки. Случ не стрічкою, не рушником стелиться по долині, а заповнює її по вінця, білою й чистою скатертиною лягає до ніг дубам, котрі віками задивляються у воду. Бори, дубняки, мішанина диких груш, глоду. а біля самих хвиль — калина, кущами і в заростях, з пишними гронами, де літо позалишало свої червоні доторки.

Розповіді, перекази...

Найбільше розповідав про минуле цього кутка, про Лесю, яку знав, Єсип Низовець, старий, мов земля, дід-лісовик.

— У Жабориці малі Косачі літували майже щороку. Дачні місця тут, вони ваблять багатьох. Так і закарбувалося в пам'яті. Худорлява дівчинка, довга коса, книжка в руці. І біля річки читала її, й отут, під липами. Я саме тоді гуси пас...

...Усі розбігалися по лісі. Збирали ягоди, гриби або ж просто гуляли. Леся найчастіше сиділа під липами, читала або, відклавши книжку, вишивала щось і прислухалася до лісу, до його пісні. Слухала всією душею, а потім і сама заводила пісню. Співала тихеньким невисоким голосом. А навкруги чарівний літній український вечір, на краю лісу згасає вогнище, на котрім варили кашу, і мисливці збираються вже з усіх сторін.

Єсип Низовець — останній у селі Жабориці з тих, хто мав щастя зустрічатися з Лесею. Помер дід Єсип два роки тому, трохи не дотягнувши до сотні. Але живуть його перекази, живе пам'ять про те, як Драгоманівна „вивозила із Звягеля Лесю, ще зовсім маленьку, і Михайлика літувати"

у Жаборицю, як малим босоногим дівчам жила Леся у свого дядька в Жаборицькому лісі.

...Липи стоять рядочком. Там, де починався причал. Вони — свідки дитинства Лесі. Он у дуплі тієї крайньої липи Леся ховала свої листи, залишала на ніч вишивання. Вранці йшла до них по росі босоніж.

Скільки вам, липи? Одні кажуть, триста літ, інші твердять, що більше. І повторюють слова діда Низовця: „Скільки й пам'яті, ці липи однакові. Кількасотлітні, це факт!"

А от тієї верби, котра ще за Лесиних часів була старою, — а вікові верби то рідкість! — уже немає. „Стара, дуплами поточена, верба впала того ж року коли й діда Низовця не стало", — кажуть люди тут про позаторішнє так, ніби про щось далеке, легендарне й таємниче, а, втім, на Поліссі оповіді в такий спосіб не дивина. Там, де предковіччя, там і легендарність. Пригадалося Лесине: „Лісовик, щось воркуючи, закурює люльку, сівши на заваленому дереві. З очеретів чути голос сопілки, ніжний, кучерявий, і як він розвивається, так розвивається все у лісі... З-за стовбура старої розщепленої верби, півусхлої, виходить Мавка, в ясно-зеленій одежі з розпущеними чорними, з зеленим полиском, косами..." Малюнок, який, мабуть, можна побачити лише на Поліссі.

Саме тут, саме з поліської міфології започаткувалася „Лісова пісня". Ольга Кривинюк-Косач, сестра Лесі, так і записала у своїх спогадах: „Всі мелодії, що Леся вибрала для „Лісової пісні", то все поліські". Чуте від людей, няні-селянки, що була родом з Мирополя, від бабусі й рідної матері — переплавлювалося у чарівні рядки:

А в думці, мов тривога, промайнуть
В дитячих літах чутії легенди
Про перелесника. Розказує, бувало,
Стара бабуся нам, маленьким дітям:
„Була колись дівчина необачна..."
Про необачну дівчину, що довго
За кужелем сиділа проти свята,
І не молилася, й на дзвони не зважала,
І спати не лягала, от за те
До неї уночі з'являвся перелесник,
Не дьяволом з'являвся, не марою,
Спадав летючою зорею в хату...

Та ж Ольга Кривинюк-Косач, що в дитинстві літувала тут разом з Лесею, не раз наголошувала, розповідаючи про сестру, що Леся багато взяла для творчості із свого дитинства, вона, бувало, „часто з втіхою згадує, що те або те чула чи бачила в Жабориці, те або те відбувалося там". Про Лесю, маленьке дівча, писав в одному з своїх віршів і Максим Рильський, бо приїздив і до Новограда-Волинськгого, де вона народилася, бував і в Жабориці.

Ти Мавки світ собі відкрила срібний,
Коли була маленьке ще дівча,
Ти на зорі обрала шлях несхибний,
Ти мала голос, шуму вод подібний,
І дар пісень, подібний до меча..

Жабориця — це Лесин куточок. Нею знаний, нею увічнений у безсмертних творах.

Случ, котру вона так любила, на котрій зросла. Там, біля батьківської хати, двобіч течії — скелі й скелі, а тут — жодної. На зарінках голий пісок. Случ тут тиха і біла, неначе Лесина усмішка, неначе одсвіт усієї її душі. Річка, яка вміла злегчити і душу, і тіло, вміла злегчити і болі.

— Вода в Случі така, що помиєш в ній ноги, і то стаєш здоровіший, — ці слова повторюють у Жабориці, як Лесині.

Озеро. Причал. Човни в'язали біля самої садиби.

— Без — довкіл усієї садиби. Цілі зарості безу.

Ялина, струнка й верховиста перед вікнами кімнати, в якій жила Леся. Вікна на схід. У них зазирала вранішня зірка, до них, вмившись в озері, щоранку поспішало сонце, бо пізніше, піднявшись вище, затулялося ялиною, і тоді просочувалося крізь її віти лише маленькими метушливими цятками. В надвечір воно перебиралося до дрібнозаскленої веранди, грало-вигравало у її шибках, а стомившися, квапилось на спочинок і лягало за густу зубчасту стіну, ніби за гриву казкового коня.

Случ тече, як і колись. Ялина зеленіє цілo-

ДІТИ ДІЯСПОРИ — ДІТЯМ В УКРАЇНІ!

Світова Координаційна Виховно-Освітня Рада при Світовому Конґресі Вільних Українців схвалює та гаряче піддержує ініціятиву Учителів і Учнів Рідних Шкіл Америки (ЗСА) допомогти дітям-жертвам Чорнобилю.

Під цю пору до СКВОР наспів заклик одної із шкіл який подаємо:

Ми учні ШКОЛИ УКРАЇНОЗНАВСТВА Об'єднання Українців Америки „САМОПОМІЧ" у Нью Йорку, затурбовані долею українських дітей, які потерпіли у ядерній катастрофі в Чорнобилі, рішили започаткувати під проводом наших Учителів, грошеву збірку під кличем:

„ДІТИ ДІЯСПОРИ — ДІТЯМ В УКРАЇНІ"

Ми закликаємо всіх українських дітей прилучитися до нашої акції і так хоч частинно причинитися до полегшення долі наших ровесників в Україні.

Закликаємо до співпраці в цій акції все наше Вчительство, проводи Молодечих Організацій та Батьків, провадити в цьому напрямі розяснювальні гутірки з дітьми та спонукувати їх до жертвенности для „найменшого брата". Така жертвенність, винахідливість у засобах проводження збірок та їх належного використання, матиме й великий, корисний виховний вплив на самих дітей.

Як сьогодні відомо з різних джерел, поміж дітьми у щораз дальшому засягу Чірнобиля ширяться все більше захворіння, пов'язані із ядерним опроміненням. Урядові чинники стараються їх приховувати, чи приписати іншим причинам, а рівночасно не мають змоги дати цим дітям відповідної допомоги й можливости лікування. Хворим дітям потрібні ліки, забавки, книжечки, а в неменшій мірі і дружня піддержка ровесників, яку так легко й можливо здійснити при допомозі переписки. При поважніших захворіннях треба думати і про спровадження дітей у західні країни на лікування. Такі програми вже подекуди і здійснюють наші різні установи. Тут поле для діяльности — просто необмежене.

Було ж важко, а то й недоцільно з'єднувати цю акцію якимось одним шляхом. Тому радимо звертатися в справі використання зібраних фондів до місцевих осередків Прихильників Народнього Руху України за Перебудову. Далі поручаємо використовувати всякі можливі існуючі зв'язки, включно з родинними чи особистими. Якщо такі недоступні, можна завжди пересилати зібрані датки на адреси Краєвих Шкільних Рад, чи Світової Координаційної Виховно-Освітньої Ради, на адресу:

WORLD CONGRESS OF FREE UKRAINIANS
2118-A Bloor St. W.
Toronto, Ontario
Canada M6S 1M8

Поручаємо теж широко інформувати про такі ініціятиви на місцях — місцеву українську пресу та СКВОРаду.

Вже маємо інформації, що учні Школи св. Софії в Міссіссаґа, Онт. в Канаді вже зібрали і передали для дітей-жертв Чорнобиля понад 200 різдвяних дарунків. Ґратулюємо Вчителям і Дітям Школи св. Софії за добре діло!

Діти в Україні дожидають допомоги від своїх друзів із діяспори!

НЕ ЗАВЕДІМО Ж ЇХ ДОВІР'Я!

за СКВОР-у,

Іроїда Винницька — Голова
Леся Храплива-Щур — Секретар

річно, як і раніш.

Залягають сутінки. У лісі вечоріє швидко. Тиха ніч стелиться по землі, ніби м'яка й тепла свита лісовика. „Темрява наплива на прогалину, чорна, мов оксамитна. Нічого не стало видко, тільки жевріє долі жар, позосталий від огнища, та по вінку із світляків знати, де ходить Мавка поміж деревами: вінок той ясніє то цілим сузір'ям, то окремими іскрами, далі тьма і його покриває. Глибока північна тиша, тільки часом легкий шелест чується в гаю, мов зітхання у сні".

„Лісова пісня" хвилюватиме завжди, житиме вічно.

Треба Жаборицю, з 1966 року — село Заріччя, зберегти для нащадків, для історії. Адже старі люди і досі її називають саме так.

Годилося б тут, у Жабориці, де започаткувалася невмируща, навіки чарівна „Лісова пісня", увічнити образ юної Лесі пам'ятником піснярці досвітніх вогнів, що „мала голос, шуму вод подібний, і дар пісень, подібний до меча".

Олексій Опанасюк

Баранівський район
на Житомирщині.

Правильно використав час той, хто пізнав, чого треба уникати і чого домагатися.

ВШАНУВАННЯ ПАНІ Д-Р САВЕЛІ СТЕЧИШИН

САСКАТУН, САСК.

Українці у Саскатуні вшанували пані д-р Савелю Стечишин у православній Авдиторії 12-го листопада 1989 року. Прийняття відбулося з нагоди признання їй Ордену Канади — найвідзначення за заслуги у розвитку і збагаченні Канади.

О 2-ій годині дня Анна Клопущак — перша заступниця голови крайової управи С.У.К. почала програму вступним словом. Марія Воронюк — голова крайової управи Союзу Українок Канади в Саскатуні та Анна Михайлюк — голова відділу ім. О. Кобилянської в Саскатуні ввели д-р Савелю Стечишин до Авдиторії, де всі присутні встали і привітали її гучними оплесками.

Анна Михайлюк у своїм привіті говорила про вмілий провід д-р С. Стечишина і що це осягнення найвищого державного відзначення піднесло українське жіноцтво в Канаді.

Марія Воронюк говорила про багатогранну працю достойної д-р Савелі Стечишин. Вона була першою українкою, що стала абсольвенткою Саскачеванського Університету і першою в Канаді з вишколом у Домашній Економіці. В студентських роках перебувала в Інституті ім. Петра Могили, де пізніше зорганізувала дівчат „Могилянок", де її чоловік Юліян Стечишин був ректором.

Зліва направо: Марія Воронюк, голова Союзу Українок Канади, д-р Савеля Стечишин, вшанований гість, Анна Іванчук, голова Пров. Екзек Союзу в Саскачевані.

Ще тоді вона бачила велику потребу жіночої організації і за її ініціятивою був скликаний Перший Жіночий З'їзд у Саскатуні в 1926 році, на якому постала перша в Канаді крайова жіноча організація — Союзу Українок Канади. Д-р С. Стечишин була у проводі С.У.К. десять років також довший час була редактором Жіночої Сторінки в „Українському Голосі", колюмністкою „Довкола Дому", вміла зацікавити в українському народному мистецтві вишивок, була співосновницею Українського Музею Канади в Саскатуні, була лектором домашньої економіки у відділі Жіночої Праці Саскачеванського Університету. Викладала українську мову у Славістичному департаменті Саскачеванського Університету і в Інституті ім. П. Могили в Саскатуні, авторка багатьох статей та найбільш знаної куховарської книжки "Traditional Ukrainian Cookery". За суспільну працю д-р Савеля Стечишин отримала слідуючі нагороди: медаль ім. Тараса Шевченка — 1962 р. КУК, Почесне Членство Асоціації Домашньої Економіки — 1972 р., патронка відділу Союзу Українок Канади в Келовна, Брит. Колюмбія — 1974 р., Жінка Року — 1975 КУК, Визначна Жінка міста Саскатун — 1975 р., Почесний Докторат Колегії св. Андрея Вінніпеґ — Визнана Жінка Саскачевану у 75-му Ювілеї провінції — 1980 р., медаль Століття Саскатуну — 1984 р., Living Hall of Fame — 1984 Факультет Домашньої Економіки у Саскачеванському Університеті, Орден Канади — 1989 р., — найвище відзначення держави.

Інші вияви признання й привіти для д-р Савелі Стечишин висловили: Станіслав Клопущак — голова Провінційного ТУС, Шері Бобовська — голова СУМК при Катедрі, Оксана Ковальська — голова відділу Союзу Українок Канади при Православній громаді Всіх Святих у Саскатуні, д-р Дмитро Ціпивник — голова Комітету Українців Канади, Анна Іванчук — голова Провінційного С.У.К., Мирослав Черницький — голова Саскатунського відділу КУК, Людвик Кей — голова Української Православної громади Пресв. Тройці в Саскатуні, Галя Максимюк — голова жіночого відділу КУК, Віра Наконний — голова

Д-р Савеля Стечишин і ґенеральний ґубернатор Джін Совей в Рідо Гол в Оттаві.

Українського Музею Канади в Саскатуні. Жіночий Квартер: Анна Клопоущак, Єлизавета Стефанюк, Марія Кіндрачук, і Вікторія Рак відспівали дві пісні; „Гуцулка Ксеня" і „Білі каштани". Катруся Лабач заграла на бандурі в'язанку пісень, Аліса Клопущак приграваля на п'яно під час співу. Марія Гарбус вміло прочитала поему „Змагання сосни", яка дуже стосувалася до росту Союзу Українок, Марія Чернецька, приятелька — коротке слово.

Всі присутні уважно слухали привіти і з нетерпінням очікували самої достойної д-р Савелі Стечишин. У своїому слові подяки вона сказала, що завжди вірила і вірить в духову силу свого українського народу й апелювала до всіх присутніх, щоб далі розвивали духові цінності української культури. Прот. М. Олесюк, настоятель Української Православної Катедри у своїм привіті сказав, що лише завдяки тим духовним цінностям української духовості українці мужуть здобути багато. Він побажав пані Стечишин щастя, здоров'я та многих літ. Оля Кей, І-ша заступниця голови відділу С.У.К. ім О. Кобилянської в Саскатуні й Марія Воронюк, голова крайової управи С.У.К. вручили пані Стечишин великий букет живих квітів. Присутні знову встали і гучними оплесками привітали та дякували достойній д-р Стечишин. Членки відділу С.У.К. подали чай і смачну перекуску.

Присутні по черзі підходили до пані Стечишин і вітали її. Всі ми гордимося Вами достойна пані д-р Стечишин, бо Ви є живим свідком слави і творчого вкладу для українців. Ми горді, бо Ви завжди були і є вірні Українській Православній Церкві, ми горді, бо працюєте серед нас і для нас. Ви завжди й скрізь були і є за збереження свого, зокрема нашої української мови і культури. Ми горді Вами, бо Ви збудили нашу гордість — культуру України і накрили її славою науки.

Вітаємо Вас! Щасти Вам!

Ф. І. Кіндрачук

———————

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ! СЛАВІМО ЙОГО!

Хвальна Редакціє нашого славного журналу „Промінь", який нам приносить багато доброго.

„Промінь" я читаю 30 років і за кожний рік посилаю одного доляра, то разом за 30 років поштовий переказ на $30.00. „Промінь" буду читати доки буду жити і буду платити.

Прийміть від нас щирий святочний привіт. Бажаю всім працівникам щастя здоров'я, веселих свят Різдва Христового та щасливого Нового Року.

Анна Лозовчук, Гефорд, Саск.

———————

ПОБАЖАННЯ

З нагоди 88-ліття і дня уродин моєї дорогої дружини Марії Чижовської складаю їй побажання доброго здоров'я, радости, спокійних днів і всього що найкращого. День уродин Марії був 15-го грудня 1989 р. й замість букету квітів дарую $25.00 на журнал „Промінь" Марія є довголітною читачкою журналу і ми обидвоє поздоровляємо Вас в редакції з Різдвом Христовим та бажаємо веселих свят.

Петро і Марія Чижовські
Норт Бетлефорд, Саск.

———————

Від нашого відділу висилаємо чек $35.00 на різдвяне побажання разом всіх грошей $200.00 членки. Відділу ім. Лесі Українки в Давфин вдоволені з журналу, оцінюють Вашу віддану працю впродовж 60-ти літ. Бажаємо Вам п. Редактор доброго здоровя і успіхів на майбутне

Марія Білоус, референт Променя

ВІТАЄМО З ВЕЛИКОЮ ГОРДІСТЮ

ВІДДІЛ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ ім. САВЕЛІ СТЕЧИШИН, З НАГОДИ НАГОРОДЖЕННЯ НАШОЇ ПАТРОНКИ, ВЕЛЬМИШАНОВНОЇ ПАНІ Д-Р САВЕЛІ СТЕЧИШИН **ОРДЕНОМ КАНАДИ**, ЗАСИЛАЄ $100.00 НА ЖУРНАЛ „ПРОМІНЬ", ЯКИЙ Є ОДНИМ ІЗ ЛІТЕРАТУРНИХ ДІТЕЙ ПАНІ САВЕЛІ.

ВСІ СОЮЗАНКИ ЦЬОГО ВІДДІЛУ БАЖАЮТЬ НАШІЙ ПАТРОНЦІ КРІПКОГО ЗДОРОВ'Я І МНОГИХ ЛІТ ПРОЖИТИ.

Ґеня Свинарчук, Голова

Анастасія Ратковські, Секретарка

СВЯТО КНИЖКИ

КЕЛОВНА, Б.К.

Дня 30-го жовтня Відділ Союзу Українок Канади ім. Савелі Стечишин влаштував день Свята Книжки разом з членами ТУС.

Програму відкрила Зеновія Талпаш і попросила Івана Сушельницького до слова, який подякував організаторам Свята, що дали йому нагоду поділитися думками про важливість і значення книжки в житті людини і народу, книжки, як збірники історичних подій з нашого минулого, читанням яких можемо осягати вищий степень знання, розуміти культурні вартости життя.

Слідувала точка А. Ратковської з „Українського Голосу". Вкінці З. Талпаш покликала бувшу голову Анну Шепель, яка говорила про книжки і часописи, щоб не занедбувати читання. Головно говорила про наш журнал, з якого можна черпати багато знання, що дає Вам до розваги думок. В ньому ми читаємо про працю і здобутки наших визначних жінок, про діяльність у відділах і взагалі багато цікавих інформацій для нашого жіноцтва. Вкінці звернулась до присутніх з проханням прийти з фінансовою допомогою журналові.

Слідуючі склали свої пожертви: Ґ. Свинарчук — 50.00, Г. Новосад — 20.00. По 10.00 склали: А. Ратковські, Н. Іванишин, Д. Токарик, Д. Марчишин, М. Митран, М. Клевчук; По 5.00 — А. Шепель, А. Воробець, К. Сушельницькі.

Разом із збіркою засилаємо на „Промінь" $200.00.

А. Ратковська, секр.

ВІДДІЛ ДОНЬКИ УКРАЇНИ

МОНТРЕАЛ, КВЕБЕК

Річни загальни збори жін. тов. ім. „Доньки України відбулись 3 грудня 1989 р. у залі Катедри ім. Св. Софії міста Монтреалу.

Збори відкрила голова жін. тов. Оксана Русин. Молитву перевів о. Діякон Евгений Рудич.

Двохвилинною мовчанкою було вшановано пам'ять членок, які відійшли у вічність. Перед початком зборів був поданий смачний обід приготований членками жін. товариства.

Присутній на зборах голова громади при Катедрі ім. „Св. Софії" п. Ярослав Кульба щиро привітав всіх присутніх і підкреслив велику і корисну працю жін. товариства для нашої громади.

Під час річних зборів голова жін. товариства Оксана Русин прочитала деяки дописи із журнала „Промінь". Також до слова була покликана Референтка журналу п-ні Тетяна Сидоренко, яка подала звіт своєї роботи за 1989 рік, а також говорила дещо про журнал, коли він був заснований й яка його вага для нас всіх.

На річних зборах було ухвалено вислати 500.00 дол., як дар від нашого тов. ім. „Доньки України" на дальшу розбудову журналу „Промінь" і його покращання.

Тетяна Сидоренко
референт „Променя"

Наскільки трудне все те, що непотрібне і дурне! Наскільки легке і солодке все, що істине і потрібне.

ЗАГРОЗА МУЗЕЄВІ В БЕРЕСТЕЧКУ-ПЛЯШЕВІ

Пам'ять про поляглих під Берестечком у червні 1651 року зберігається в народі віками. Подвиг запорожців, героїзм таких її учасників, як Івана Нечая і трьохсот козаків селян описали очевидці — хронікар німець І. Г. Шледер і француз П. Шевальє, а в народній пам'яті це геройство залишається вічно.

Справедливу оборону битви під Берестечком програли запорожці через зраду кримського хана Іслам-Гірея II, його негідний вчинок, коли він в розгарі бою, захопив Богдана Хмельницького й залишив козацьку армію оточену з трьох боків (з четвертого було болото річки Пляшівки!) і втік з поля битви. Козаки не маючи проводу — Б. Хмельницького, не склали зброї, вони вночі, будували з підручних возів і всякого матеріялу загати й мости, щоб вирватись з пастки. Частина їх врятувалася, але залишенці всі боронилися до останку. Іван Нечай, випливши човном на озеро кілька годин відбивався. Сам провідник поляків Ян Казимір обіцював йому дарувати життя, якщо припинить стрілянину. Нечай не скорився, був ранений і лише величезним зусиллям вдалося ворогові розправитися з безсилим лицарем. Тому й досі в народі

Епізод свята.

Епізод свята.

живе пам'ять про нескореність Івана Нечая та групи козаків селян, що загинули в болоті. Француз П. Шевальє з подивом описав героїчну загибель трьохсот козаків, а історик Л. Кубаля (поляк) подивляв сильний опір 800 козаків на одній із ділянок бою.

Народ місце битви під Берестечком уважає національною святістю. У 1910 році збудовано там храм-пам'ятник, сюди перенесено Михайлівську церкву, у якій Богдан Хмельницький освячував свій меч. В наші часи все це творить комплекс заповідника, в якому є і музей.

Перед Другою світовою війною кожного року у Берестечку було багато шанувальників історичного місця звідусіль. „Козацькі могили" були для молоді Західніх земель України джерелом національного духа — прибували шкільна молодь, пластові курені організовано та багато інших, шукаючи духової опори для своїх зусиль в боротьбі ворогом.

Невмируща слава козацька відродилась і в сучасній Україні. Відбувся на території державного музею-заповідника в селі Пляшева з'їзд рівенських обласних товариств української мови імені Т. Г. Шевченка та охорони пам'яток

В почесній варті біля саркофага, де покоїться прах козаків, учасники художньої самодіяльности.

Фото Олександра Яременка.

історії та культури. Тисячі людей слухали пісень у виконанні хорів области, поетичного слова їхніх представників. Відбулася й урочиста панахида з участю священиків. Населення складає пожертви на поширення заповідника, на його збереження.

Є загроза, що це священне місце затопить вода! Бо Мінатоменерг СРСР намагається поширити потужність Рівенської АЕС. А для здійнення того пляну треба додатково багато води, яка може прийти тільки із Хрінницького водоймища, якщо його рівень піднести. А це однозначне з затопленням заповідника — перлини, історичної пам'ятки.

Зібрання, що відбулося влітку цього року, сказало своє рішуче „Ні!" проєктодавцям. Вислано телеграму Голові Ради Міністрів СРСР.

Комітет, що організував цей збір — свято на „Козацьких могилах" влітку, (а взяли в ньому участь також шанувальники бувальщини з інших областей), заплянували відбувати святкування щорічно, відновити шанування історії і мистецтва традицію, що була перед Другою світовою війною.

Подано за Віктором Денисюком — його стаття: „Невмируща слава козацька".

ПОБАЖАННЯ ЙОСЕФІ КУЧЕР

З приводу дня народження Йосефи Кучер, родина і приятелі та членки Союзу Українок Канади ім. Доньки України при Катедрі Св. Софії в Монтреалі, дня 12-го листопада 1989 р., влаштували прийняття для ювілятки. Пані Кучер є довголітньою членкою відділу і постійною членкою його Церковного Комітету.

Присутні привітали шановну пані Йосефу, побажали їй кріпкого здоров'я та многих літ прожити і дальше так вірно працювати для відділу.

З нагоди цієї оказії переведено збірку на 30-літний ювілей *Променя*, яка принесла $60.00 від слідуючих присутніх пань: У. Бортнійчук, А. Прокопюк, Н. Романишин, М. Тимчак, А. Ґерич, К. Іванишин, Є. Гела, В. Лукіян, О. Русин і М. Мілчеленко.

Щасти Вам Боже, пані Йосефо Кучер.

Оксана Русин
Голова

ВЕЧЕРОК ДЛЯ ПАНІ СОФІЇ ВАСИЛИШИН В ОТТАВІ

Після Конгресу КУК у Вінніпезі, деякі визначні особи нашого суспільства були нагороджені Шевченківською Медалею, до Оттави завітала одна з тих заслужених жінок, яка саме отримала нагороду, а це пані Софія Василишин.

З цієї нагоди, 14-го жовтня 1989 р., в домі її дочки Дарусі Василишин-Кір відбулась весела зустріч приятелів пані С. Василишин, щоб привітати її з нагоди відзначення.

Софія Дирбавка — Василишин походить з Саскачевану, вчилась в Інституті П. Могили. Довголітня учителька державної школи, організаторка відділів Союзу Українок, голова Централі Союзу 1956-1960 р. організаторка молодшого СУМК-у в 1949 р., написала історію СУМК в Едмонтоні, опрацювала програму молодших відділів СУМК. В 1968 р. була першою референткою української школи, підготовляла інструкції, для шкіл, виставки підручників, підготовляла тасьми „Українська культура", опрацювала підручники „Дивись, слухай, говори", які вживаються у школах і тепер.

У відділі Союзу Українок була вшанована грамотами і шпильками 25-ліття і 50-ліття в Союзі. Працювала багато для журналу „Промінь". Заступала Союз Українок на Конвенції Канадської Національної Жіночої Ради, та на Конференції Міжнародньої Жіночої Ради.

Виховала дві дочки Дарусю і Христину, які закінчили університетську освіту і є виховані в дусі української культури. Пані С. Василишин є також щасливою прабабцею.

Недавно пані Софія Василишин подарувала 2.500.00 — на стипендії для студента Богословського Факультету Колегії Св. Андрея.

За свою довголітню, велику працю з молоддю, в організаціях, в церковно-громадському житті, вона заслужено була нагороджена Шевченківською медалею.

Щиро вітаємо пані Софію Василишин і бажаємо їй кріпкого здоров'я і душевної радости.

Т. Михальчук

Сидять зліва доправа: Софія Василишин, п. Кір, Даруся Кір; другий ряд стоять: п-во Тріщуки, о. Роман і добр. Ґ. Божик, Ліда Шульгин, Антін Лазарович, Ольга Самець, Орест Самець, Маруся Михальчук з України, Іван Михальчук.

ПАМ'ЯТІ МИКОЛИ ЛІВИЦЬКОГО ПРЕЗИДЕНТА УНР В ЕКЗИЛІ

Дня 8-го грудня 1989 р. о годині 4-ій відійшов у вічність достойний Президент Української Народньої Республіки в екзилі, Микола Андрійович Лівицький проживши 83 р. свого трудолюбивого, повного наснаги життя.

Микола Лівицький один із видатніших українських політичних журналістів і коментаторів, що під різними псевдонімами дописував до українських і чужомовних газет, бо володів свобідно кількома мовами. Він перебував до Другої світової війни в Швайцарії й був тісно пов'язаний з працею державного Центру УНР в екзилі. Від 1933 р. до 1939 був керівником постійного Секретаріяту Д.Ц. УНР в Женеві й там самим був автором не одного меморандуму в українських обзнайомлюючих справах до Ліґи Націй.

Коли справа Карпатської України була актуальна Микола Лівицький приїздив до Хусту з доручення уряду УНР. Крім кількох репортажів із свого перебування допомагав перекладати членам уряду Карпатської України різні урядові папери, як також був кореспондентом паризької газети „Лє Матен".

Вибух Другої світової війни застав Миколу Лівицького в Варшаві. В 1948 р., коли зорганізовано Українську Національну Раду М.Л. занимав різні позиції — голови Виконного Органу Української Національної Ради, члена Центрального Комітету Ліґи Визволення Народів СССР (Паризький Блок), а 1965 р. після відходу у вічність світлої пам'яті достойного Степана Витвицького обрано Миколу Андрійовича Лівицького на президента УНР в екзилі.

Перебувши 24 роки на пості Президента виявив свої надзвичайні здібності провідника, що в невідрадних еміґраційних обставинах зумів не лише обстоювати українську рацію стану серед моря ворожих акул підсичених ворожо дизінформацією української державної справи, але й виробляти нові знайомства, промощувати нові дороги для української справи. Знова для збалянсування нашої внутрішньої співпраці впровадив до національної Ради дві нові репрезентації, а саме громадський і номінаційний сектор, щоби збалянсувати партійний сектор.

З відходом достойного президента Миколи Лівицького закінчився певний промежуток часу еміґраційного політичного життя, якого значіння оцінять історики й через продуману аналізу всіх подій признають Покійному належне місце між державно-творчими мужами.

Вічна Йому пам'ять!

Галина Сенишин
член президії УНРади 10-го покликання

———————

Віра Смерека

МОЛИТВА

Пташкою тихо в душу нужденну
Легко влітаєш ти, ласко буття!
Доторком ніжним всю гореч буденну
Чудом змітаєш ти, сило життя!

Ранок вітаєш ти свіжістю вітру,
Вечір стрічаєш горінням вогня,
Повниш ти серце так просто й нехитро
Ласкою Божою кожного дня.

Хтось десь назвав тебе опіюм люду, —
Камінь за хліб у поживу віддав...
Опіюм чистий приймати я буду,
Серце зболіле щоб Бог відновляв.

Променем ясним крізь темінь і хмари
Світиш ти в душу до мене щодня.
Тихим надхненням крізь земні примари
Шлях прокладаєш, даруєш знання.

О, ласко премудра, о, сило надхненна!
О, милість і щастя, і радість й любов!
Моя ти єдина все сила щоденна,
Вічна й незмінна, оновлена знов!

„УКРАЇНСЬКА СОРОЧКА" В МУЗЕЇ В ТОРОНТО

Дня 5-го листопада 1989 р., відбувся вечерок у приміщенні Українського Музею Союзу Українок Канади, Східньої Філії, що міститься при Інституті Св. Володимира в Торонто. На цей вечерок, що був під заголовком „УКРАЇНСЬКА СОРОЧКА", члени музейного комітету влаштували виїмкову програму і запросили пані Галю Слюзар виголосити доповідь про українську сорочку.

Гості, що відвідали виставку мали нагоду оглянути поверх 30 зразків українських народніх сорочок з різних частин України, що були розложені по мистецьки у поодиноких ґабльотках, а деякі сорочки були пристосовані до повного народного строю і розложені на показних модельках.

Між присутніми гостями ми бачили протопресвітера М. Боднарчука і добродійку Лідію, пані д-р. Раїсу Мазіка, голова Литовського Музею Архівів, і багато знавців та зацікавлених українською вишивкою.

Голова Музейного Комітету, пані Оля Гамара відкрила програму вітаючи присутніх гостей і коротко розповіла про важливу ролю, яку цей Музей виконує вже понад 43 роки та вказала на дальші завдання, що стоять перед нами. Пані Гамара згадала, що наш Музей є членом Канадської й Онтарійської Асоціяції Музеїв і, що до нашого Музею належить велика група працьовитих добровольців, їхній вклад при праці в Музеї підсилює велику частину фінансових потреб.

Відтак панна Стефанія Олійник, довголітня членка Музею і архівістка Союзу Українок Канади, Східньої Екзекутиви представила доповідачку Галю Слюзар і коротко розповіла про її повну посвяти працю та багато активну участь при Музейних і образотворчих виставках в Інституті Св. Володимира.

У своїй доповіді Г. Слюзар подала цінні завваги про поодинокі виставлені сорочки, та про традиційні мотиви й різні взори української вишивки. Вона переплітала свою інформативно-наукову доповідь переказами та традиціями давніх наших предків, що глибоко цікавило присутніх слухачів.

Мґр. Анна Троян, референт виставок Музею, висловила щиро-сердечну подяку пані Г. Слюзар за її глибоко-опрацьовану працю, що вимагала перестудіювання багатьох джерел ви-

Зліва направо: Стефанія Олійник. Галя Слюзар, головний доповідач, мґр Анна Троян, Оля Гамара, голова музейного комітету.

шукуючи інформації, які залишаться корисними для Музею і слухачів, — і при тому подякувала їй за велику допомогу при розложенню виставки.

Голова, пані Гамара рівнож висловила подяку доповідачці за виїмково цінну працю і подякувала комітетові за підготовку цього успішного і поучаючого вечірка ті запросила присутніх на солодке і каву.

Ще довго оглядали гості виставку і розпитували та дискутували про зберігання народнього мистецтва, і про необмежені можливості інформування публики про українську культуру.

Від себе додаємо за словами І. Свеніцького (науковець української мови, Львів): „Музей, це великий банк, що при добрій господарці приносить дуже високі відсотки. Їх треба вміти видістати самій нації з себе — своєю працею і своїми заходами та коштами".

Галина Мельник-Марко

ВІРА СМЕРЕКА

ЗУСТРІЧІ

Вони приїжджають з України, брати і сестри нашого народу, рідні нам люди, родина, знайомі, артисти, мистці й діячі, борці за права свого народу.

Вони розказують нам про горе України, про нужду й недостачі, про черги й тяжку працю з малою платнею і високі ціни на товари.

Ми приймаємо все те до серця і обдаровуємо їх, своїх братів і сестер, усім, чим можемо, радо ділячись своїми здобутками, матеріяльними і духовими, — усім нашим надбанням на чужині.

На дорозі нашого життя ми, немов складаємо іспит: що ми придбали за ці роки, щоб обдарити матеріяльно і духово наших людей в рідній Україні.

Зі скромністю і гідністю, часом з сльозами, вони приймають матеріяльні дари, і з спрагою накидаються на наші книжки і газети, — духове джерело, недоступне їм в Україні.

Очима рідного краю вони бачать наше життя: добре й погане, устатковане й не устатковане, заможнє і вбоге, — хто на що здобувся, хто що збудував за всі роки на чужині.

Чудо зустрічі з Рідним Краєм! По 40 роках чудо для тих, хто живе й не помер, хто може дати відчит за своє життя, відчит перед своїм народом.

Чудо зустрічі двох світів, немов двох планет на нашій землі!

— Чому? — питають вони, — у вас магазини повні товарів, а у нас їх нема? Чому у вас такий великий вибір, а у нас треба стояти у чергу, якщо щось „викинуть" (тобто дадуть на продаж, бо спершу беруть собі і родині, а залишки викидають людям, тому й звуть „викинуть").

— Чому ваші ціни такі низькі, а в нас менші заробітки і такі високі ціни?

Вони плачуть від несправедливости.

— Чому ми мусимо стояти в чергу, щоб дістати ковбаси по 7 рублів кілограм, а у вас ковбас повні магазини? Чому у нас нема мила, порошку до прання, нема цукру, нема цукорок для дитини? Навіщо вирубали увесь виноград у Криму (кажуть по цілому СССР, щоб не гнали самогонки і не робили вина), і тепер не можна для дитини дістати розинок, вкинути до тіста? Чому наші апарати коштують тисячі і їх не можна дістати, а у вас їх повно? Чому ваші фарми мають перепродукцію врожаю, а в нас нема кому робити на землі і з бюр і фабрик женуть на поле полоти буряки, вибирати картоплю холодною осінню?!

— Хіба це нормальне життя!?

— Тому тисячі тікають на Захід, шукаючи нормального життя! — відповідаємо ми.

— О, ні! Ми б не могли тут жить! Ми так любимо свій край, свою землю, оті садки й річки, поля й ліси, оту красу нашу! О, ні, ми б ніколи не могли жити на чужині! Ми б радше вмерли якщо б не вернулися у свій рідний край! Нехай ми бідні, але там наш край і ми мусимо його будувати!

— Чому ви, коли так любите Україну, не їдете творити там своє життя, відбудовувати і робити кращою нашу Україну?! — Молодій людині це не зрозуміло.

— Ми робимо те, чого не можна робити дома. — Виправдуєтесь ви. — Ми зберігаємо все своє, українське, ми ним живемо і його творимо.

— І що з того? Ваша молодь іде в чужий світ. Кому воно залишиться? Вам треба шукать доріг до України і дать усе, що ви здобули, своїому краю! Тоді воно не загине!

— Ми ширимо правду про Україну в чужому світі! — Відповідаєте впевнено ви. — Не вся молодь іде в чужий світ! Ми маємо вже освічених професіоналів, які свідомо обстоюють права України перед світом!

— Ні, Україна там! Як не живемо, але ми живемо у своїому краї! І будемо жить! Будувати своє майбутнє! Приїжджайте до нас! Будемо разом будувати Україну!

— Щоб нам дали можливість!... Не висилали в Сибір... — зітхаєте ви.

Та цього молода людина не розуміє.

— Чому й за що вас мають висилати в Сибір?...

Зустрічі, зустрічі, зустрічі! Радісні, приємні, побажані одними і другими, щирі й сердечні з обміном думок і понять.

Зближення... По 40 роках єднається народ, шукає стежок до своїх понять, промощує доріжки у майбутнє, „щоб далі йти дорогою одною..."

„Заметемо вогнем любови межі.
Перейдемо убрід бурхливі води,
Щоб взяти повно все, що нам належить,
І злитись знову зі своїм народом".

Писала Олена Теліга 50 років тому в своїм вірші „Поворот". Вогонь любови хай єднає нас!

29.11.1989 р.

UKRAINIANS AWARDED ORDER OF CANADA

BY YAROSLAW KIT

Ottawa — On October 18, 1989 two Ukrainian-Canadians were awarded the Order of Canada. They were Mrs. Savella Stechishin and Mr. Leo Molodozhanyn.

The ceremony of investiture took place at Government House. At 6 p.m. the honoured guests marched into the Great Hall to the tune of chamber music provided by the military string band. They were followed by the clergy, the officials and the Governor General, the Rt. Hon. Jean Sauve and her husband. After the playing of *God Save the Queen* the recipients were called forward individually and presented with the Order by Her Excellency. They then received a scroll, signed the official book, and returned to their seats.

To the right of the chandelier hanging in the middle of the Great Hall sat the members of the Advisory Council of the Order of Canada, specially invited guests, and friends of the recipients. Among them were Mrs. Stechishin's daughter Zenia and Mr. Mol's wife Margaret.

My task in locating our two Ukrainian recipients was not an easy one, especially where Mrs. Stechishin was concerned, as I had never seen her in person. However, I eventually located her among the "s"-es, a small, elderly, white-haired lady with a serene look about her. To me she looked very Ukrainian. There was something of "nasha" about her.

"A pioneer of the Ukrainian Women's Movement in Canada..." was heard throughout the room as the MC began the list of her achievements. "...And one of the founders of the Ukrainian Museum of Canada in Saskatoon, who played a dominant role as a teacher, writer, and extension worker in strengthening the Ukrainian heritage and in preserving and sharing the treasure of cuisine and folk art for present and future generations of all Canadians to enjoy."

Her small and frail body stood tall and proud as she supported herself with a cane and, looking very radiant, made her way forward. What could this lady of 86 years be thinking at this moment of her life? What did she consider to be the crowning achievement in her life? Was it the fact that she was the first Ukrainian woman to graduate from the University of Saskatchewan? Was it the fact that she organized and led the feminist movement in Canada?

Dr. Leo Molodozhanyn and Dr. Savella Stechishin in Ottawa.

* * *

My search for Leo Mol was somewhat easier as I had seen and met the great sculptor during the unveiling of his monuments. This shy man was very much alive and keenly observant to the activities surrounding him.

"An internationally-known artist..." was heard as Leo Mol approached the vice-regal couple, "...He works in materials ranging from paint to ceramics, and from stained-glass to cast bronze. His award-winning sculptures, whether simple nature studies, formal monuments or portrait busts, grace public and private collections around the world."

The evening ended with words of congratulations from Her Excellency and the playing of *O, Canada*.

Her Excellency said: "I congratulate the new recipients this evening... I am filled with satisfaction and pride. With renewed conviction, I salute those chosen men and women; on behalf of all Canadians,

KYRYLO STETSENKO THE GREAT UKRAINIAN COMPOSER

Kyrylo Stetsenko was born on May 24th, 1882 in the village of Kvitky, Cherkassy Region of Ukraine. Although his life was short lived, he died at 40, Stetsenko's association with music spanned his whole life.

Kyrylo Stetsenko studied music and musical folklore. He edited musical texts, taught music, conducted choirs, wrote musical reviews and he composed. His compositions were on varied themes, yet they persisted through a century of turbulence and are still prominent in concerts and recordings of Ukrainian music.

Stetsenko's father was a self taught artist who specialized in icons. Kyrylo was fascinated by his fathers work and assisted him from an early age. His mother in the meantime taught Kyrylo how to read and write.

She saw that Kyrylo was an exceptionally gifted child and sent him to the village deacon to further his education. Part of the deacon's curriculum was the participation of all students in the local church choir. This was the start of Kyrylo Stetsenko's formal music training. In a short while the deacon noticed Stetsenko's musical ability and began giving him private lessons in theory and harmony. It was at this time that Kyrylo wrote his first major composition which remains with us to this day. "Welcoming March for my Mother" which incorporated an array of instruments from the kitchen: pots and pans.

In 1892 Kyrylo's mother took him to Kiev where her uncle was a principal of the St. Sophia's Institute. Kyrylo registered for classes and started singing in the student's choir. At the age of 13, he became the conductor of the choir, and introduced his first original choral piece to the choir's repertoire, "Christ is Risen" (Chrystos Voskres), which became a tremendous success.

In 1899 Kyrylo Stetsenko became acquainted with Mykola Lyssenko, one of Ukraine's greatest composers. At that time Lyssenko was organizing his 3rd concert tour of Ukraine, and recognizing Stetsenko's musical ability, elected the 17 year old Stetsenko to be his closest associate. Under Lyssenko's advice, Stetsenko travelled through rural Ukraine studying, collecting and recording Ukrainian folklore. While teaching, he started work on his first opera "Polonyanka". However, the opera was never finished.

In 1902, after accompanying Lyssenko's fourth concert tour, Stetsenko again took over conducting the Institute's student choir changing their repertoire with works of Ukrainian composers and excluding Russian music. The choir made a number of successful public appearances. In 1906 Kyrylo Stetsenko completed editing material for the first handbook of Ukrainian folk songs, which also contained a number of Stetsenko's original works. His devotion to Ukrainian music caused concern with the Russian police authorities who accused him of propagating "Little Russian Music". A number of searches of his residence failed to produce any incriminating evidence and a possible jail sentence was averted by a forced exile into Oleksandrivsk-Hrushevsk.

A series of personal petitions by Stetsenko resulted in his transfer to Bila-Tserkva, where he was allowed to teach music. There he undertook two major projects: first, writing a musical score for Kvitka-Osnovianenko's comedy "Svatanya na Honcharivtsi", and second, a composition to commemorate the 100th anniversary of the birth of the Ukrainian novelist Nikolai Hohol (Gogol).

In 1909, Stetsenko was allowed to return to Kiev, where he immediately organized a choir. Unfortunately, his health started failing rapidly and he left Kiev for a convalescent life in the village of Tyrnova. Within a year he was ordained as a priest and was sent to the Holovo-Rusava parish where he served the next seven years.

The year 1917 brought about significant political changes to Ukraine, and to the life of Kyrylo Stetsenko. He was invited by the new Government of Independent Ukraine to organize a music depart-

---

I would like to express our admiration and gratitude."

The Order of Canada was established in 1967 to pay tribute to "Canadians who exemplify the highest qualities of citizenship and whose contributions enrich the lives of their contemporaries." The Order has three levels of membership — Companion (the highest), Officer and Member. It is in the shape of a stylized snowflake bearing the crown, a maple leaf and the Latin motto: *Desiderantes Meliorem Patriam* — "They desire a better country."

Mrs. S. Stechishin and Mr. L. Mol now join a small but elite group of Ukrainian-Canadians who are recipients of the Order of Canada. Among them are M. Lobbay — 1988, Laurence Decore — 1984, Metropolitan Maxym — 1982, Serge Radchuk — 1985, Petro Savaryn — 1987, Olha Fuga — 1987, and others.

"New Perspectives"

ment in Kiev, Stetsenko organized the Ukrainian National Choir, and was one of the organizers of the Ukrainian State Choir which under the direction of Oleksander Koshetz, toured Europe, South and North America.

During this time Stetsenko edited and published three books of Ukrainian folk songs and was actively involved in policy planning with the Ministry of Education with respect to music. He initiated plans for the establishment of music faculties at Ukrainian universities, and forwarded a plan for nationalizing conservatories to promote a high standard of teaching for city and rural schools.

In 1920 he toured with a choir through Ukraine, and upon his return to Kiev he was shocked to find a new government in existence. This Communist government disbanded the department of music and its ideals of a once independent Ukraine. Kyrylo Stetsenko dejected, left for the village of Vepruk where he fulfilled clerical obligations as the village priest. A few months later, Stetsenko contacted typhoid and died on the 29th of April 1922.

Through his lifetime Stetsenko composed over 50 choral and 50 lyrical works, 6 operas, and produced over 80 original arrangements of Ukrainian folk songs. He was more than a composer; he was a religious man with ideals of preserving and promoting his folklore. He was a conductor and a dedicated teacher and above all the musical pathfinder of the young independent Ukrainian nation. Upon his death a Kiev newspaper wrote: "he was truly a people's singer who, with his intuition, could reach the depth of a people's soul and merge with it to become its voice."

Kyrylo Stetsenko

Oksana Bryzhun-Sokolyk

THE TRUE NORTH STRONG AND FREE INQUIRY

THE ARCTIC: CHOICES FOR PEACE AND SECURITY

A public inquiry was held in Edmonton, Alberta, March 18 and 19, 1989 at which over 1000 individuals gathered at the Convention Centre to discuss the military and industrial development in the Arctic region. The circumpolar countries include Canada, Alaska, Greenland, Iceland, Norway, Finland and Soviet Siberia, the latter covering thousands of miles and nine time zones.

Stephen Lewis and Adrienne Clarkson were the moderators. Media panelists were Gwynne Dyer, a syndicated columnist who wrote and presented the National Film Board TV series "War" and "The Defence of Canada"; Ann Medina, a CBC researcher, journalist and producer; and Linda Hughes, editor-in-chief of the Edmonton Journal.

Norway was represented by the Minister of Defence and the Director of the Fridtjof Nansen Institute; Finland by its Consultative Ambassador; the Soviet Union by Ambassador Alexei Rodionov, Ottawa, Yu. V. Kazmin, Deputy Director, Secretariat of the State Commission of the Arctic, and A. E. Granovski, Counsellor, Ministry of Foreign Affairs, Moscow.

The United States Government could not send an official representative as the administration has not yet formulated a policy regarding the current changes in the Soviet Union. Its representative was a retired Captain of the U.S. Navy who gave amusing and carefree personal opinions.

The Government of Canada was represented by the Hon. Mary Collins, Associate Minister of Defence; Douglas Roche, Ambassador for Disarmament; and Major-General David Huddleston, Associate Minister of Defence, Ottawa.

All the other speakers were Canadians from various organizations and interests.

The Canadian North was viewed by southern inhabitants as a vast region, covered with snow, clean and unspoiled. The air was fresh, the water pure, fur bearing animals abundant, good fishing in the lakes and rivers and the few natives scattered throughout the territories, did not cause much

concern.

It is a shock to Canadians to suddenly realize that the Arctic region is not the beautiful area of their imagination; that it suffers from the extreme pollution created by industrial development in far-away countries and from the pressures of militarization. Slides showing piles of empty oil drums spoke volumes.

After the Second World War and during the onset of the Cold War, the American Military established itself in Northern Canada. The Soviet Union built and maintains a huge military base at Kola Peninsula, Siberia. The Arctic region had become a place for super power competition and a buffer between USA and USSR.

Canadian scientists have recently studied conditions in the North and were surprised at the high levels of pollution, including PCBs, radioactive cesium and a wide range of chemicals used in pesticides found in the flesh of animals and fish and even in the milk of Inuit mothers. The chemicals are not used in the North; they have travelled via air currents from industrial centres in the Soviet Union, northern Europe and Asia. These contaminants are trapped in the stable air over the Arctic, fall to the ground, melt into the water and work their way into the food chain.

Since the 1986 Chernobyl nuclear accident in Ukraine, higher levels of radioactive cesium have been showing up in northern caribou. The fallout was carried by the wind and fell on the lichen eaten by the caribou. The fat in polar bears has shown an increase in PCB levels and there is a danger that polar bears, walruses and seals will become extinct if action to prevent this is delayed much longer.

The native Dene and Inuit have to depend on the caribou, fish and sea animals for food as they cannot afford groceries imported from the South.

Let us pay attention to what Northerners themselves have to say. Mary Simon, President Inuit Circumpolar Conference, spoke on behalf of the native people. She described her work in contacting the Inuit of Alaska, Greenland and Siberia; not an easy task since there are so many different dialects. But all of them are concerned in preserving their way of life. They resent the conclusions of southern "experts" who know all about the North after one visit to Tuktoyaktuk. The Inuit Circumpolar Conference is calling for native self-government and an international agreement to reduce the production of poisonous chemicals world-wide. Many rivers, which carry pollutants, flow northward to empty into the Arctic Ocean. Toxins from warm countries rise and circulate in the air and gradually accumulate in the colder regions. Natives fear that their land will become a dump for the wastes of the world.

Other guest speakers echoed Mary Simon's sentiments. Dennis Patterson, a non-native leader of the Government of the Northwest Territories, began with a famous movie line, "I'm mad as hell and I'm not going to take it anymore."

Patterson complained about being left out of decisions concerning the welfare of northern people; he was worried about the toxic polluting of their food supply; the possibility of nuclear submarines in their waters; the damage to their environment due to oil spills; the cruise missile testing over the Mackenzie River valley. During the discussion, it was revealed that there exists a secret liability agreement between the USA and Canadian Governments. In the event of a cruise missile accident, Canada would be totally responsible for damage claims payments. Would the federal government be so eager to test American cruise missiles if their flight paths would have them flying over Ottawa? Patterson welcomed the suggestion that the Arctic region be declared a nuclear-free zone.

All three members of the Soviet delegation agreed that peace and the environment were of prime importance. All referred to the speech given by Mikhail Gorbachev in 1987 at Murmansk, a city on the coast of the Kola Peninsula. In this "Murmansk Initiative" Gorbachev called for a zone of peace in the Arctic and for scientific co-operation amongst all nations. There must be no nuclear vessels in the circumpolar regions. Security lies in the political sphere, not the military.

Ambassador Rodionov said that all countries, including the Soviet Union, have contributed to the Arctic Haze, the pollution that gathers in the Polar regions. The issue now is not to divide up the blame, but to decrease the damage already done.

The Gorbachev Murmansk Initiative was not greeted with much enthusisam by the United States. Some political observers think it is because the suggestion did not come from a Western leader. Others believe that the USA administration still has the Cold War mentality. It is set on a path of militarization, especially in the Canadian North and cannot easily respond to new ideas.

It would be easy to dismiss the concerns of the Soviets as so much propaganda. But anyone following the news from that country must have realized that the Soviet Union has suffered severe disasters, both long standing and recent. Their concerns are sincere. Seventy years of communism, with all its suppressions, have taken their toll. The

war with Afghanistan and the earthquake in Armenia are recent disasters. But the worst catastrophe happened in Ukraine, April 26, 1986, at Chornobyl, when a unit of the nuclear power plant exploded. It is the worst peacetime nuclear accident in history, spewing radioactive fallout all over the northern hemisphere.

Chornobyl has changed the thinking of people all over the world. No longer can the world be careless about nuclear power and nuclear war. The end result is a poisoning of the earth, water and air.

Everyone is getting on the environment band wagon, especially free enterprisers and their politician friends. Not too long ago, environment spokepersons were sneered at and ridiculed as wild-eyed do-gooders. A 1977 cartoon by Oliphant has this caption, concerning a dam in Idaho, USA, "If we listened to warnings from every environmentalist dingbat, we'd never get anything built." But now the environment is "in" and the environmentalists are treated with respect.

The Government of Canada has appointed a new Minister of Environment, the Hon. Lucien Bouchard, who promises tough standards and swift action to curb pollution. But talk of tough standards will do nothing if not followed by tough enforcement. A federal report reveals that 83 of Canada's 122 pulp and paper mills routinely break national standards by dumping toxic chemicals into the country's waters.

It is the residents of those areas where massive developments are planned who must always be on guard. It is the people who must insist on public hearings on every proposed industrial project. Assurances from industry are not enough. No one believes them anymore. It is the public who must demand a clear picture of environment impact on every economic development.

Helen Raycheba, Convenor of International Affairs

HONORING UKRAINE'S GREAT DAUGHTER

On August 8, 1989 a monument to Lesya Ukrainka was unveiled in one of the squares in downtown Novograd-Volynsky.

The meeting held during the ceremony was attended by representatives of Party, government and public organizations, local industrial enterprises and collective farms, workers of culture, guests from Kiev, Lviv, Volyn Region, and Khashuri District of the Georgian SSR the poet spent (the last period of her life in the Georgian town of Surami).

Lesya Ukrainka referred to the Polissya area as her native land. It was here that at an early age she perceived the beauty of nature and the wondrous world of folk legends and fairy tales, which fostered her love of motherland and the people. There are many things in the ancient city of Novograd-Volynsky, Zhytomyr Region, where the poet spent her early years, which hold memories of the great daughter of the Ukraine. The city's residents take care of the house in which Lesya lived. Today it is a literary and memorial museum with a large exposition and a special room where presents to the museum are displayed. Those who visit Polissya are shown the memorial plaque bearing a basrelief portrait of the poet, the old ash trees, the scenic

(Continued on p. 27)

НАШИМ ДІТЯМ

ВАЛЕНТАЙН

В нашій школі, в нашій класі
Висить скринка на листи.
Пише Галя до Мелясі,
Пишу я і він і ти.

Повно там листів, мій друже,
Білих, довгих і малих.
Ось Андрій спішиться дуже,
Написати в час не встиг...

Христя серденько малює
Там, де місце на значки...
Лист напевно помандрує
До Оксаночки — таки.

А Софійка квіточками
Пристроїла цілий ріг.
Ось адреса: Лист до Мами!
Лист найкращий із усіх...

———

СНІГОВА ГОСТЯ

Зайчик сидів під ялиною і роздивлявся довкола. На гілках дерев і на землі лежав сніг. Було біло-біло скрізь...

Зайчикові здавалося, що на сосні сидять білі птахи і тваринки. Але коли він поворухнувся і придивився до них, одна біла птаха ворухнулася.

— То ти жива! — зрадів зайчик. — А я думав, ти теж із снігу!

— Ні, я жива, я справжня сова. Я біла, бо живу на далекій півночі. Прилетіла до вас у гості. Зовуть мене сніговою..."

Сова почала розповідати, як у холодних краї-

нах вона робить собі денебудь на горбку, посеред великого табуна білих гусей, гніздо.

— А гуси мене зовсім не бояться. Я стережу і їх, і їхніх гусенят від хижих воронів та песців. Я ж їх уполювала!.. Знаєш скільки?..

Глянула сова під ялину, а зайчика нема. Утік, сховався в лісі...

Галина Демченко

ЧЕРВОНА КАЛИНА

Зацвіла в долині
Червона калина,
Ніби засміялась
Дівчина-дитина.
Любо, любо стало,
Пташечка зраділа
І защебетала.

Т. Шевченко

ЛЕСЯ ХРАПЛИВА

Бігла дівчинка білява
Крізь поліський темний ліс.
Понад гілля кучеряве
Вітер дивну пісню ніс.

Вийшла Мавка зеленава
Із похилої верби,
Попестила квіти-трави,
Заспівала без журби.

Не злякалася білява
Леся-дівчинка цих див;
Ліс поліський, кучерявий —
Дивні мрії розбудив...

І коли велика стала
І пішла в широкий світ,
„Пісню Лісову" писала —
Україні свій привіт.

———

МОЛОКО Ж ЧИСТЕ..

Учитель сказав дітям:

— Намалюйте, діти, корову...

Першокласники схилилися над альбомами. Маленька Марійка намалювала скраєчку аркуша маленьку-маленьку корову.

Вчитель підійшов до Марійки, питає:

— Чому ж це ти таку маленьку корову намалювала? Адже скільки білого паперу залишилось...

— Це не білий папір, — відповіла Марійка. — Це ж молочко. А молочко ж чисте...

Василь Сухомлинський

A LITTLE EFFORT CAN TAKE YOU A LONG WAY.

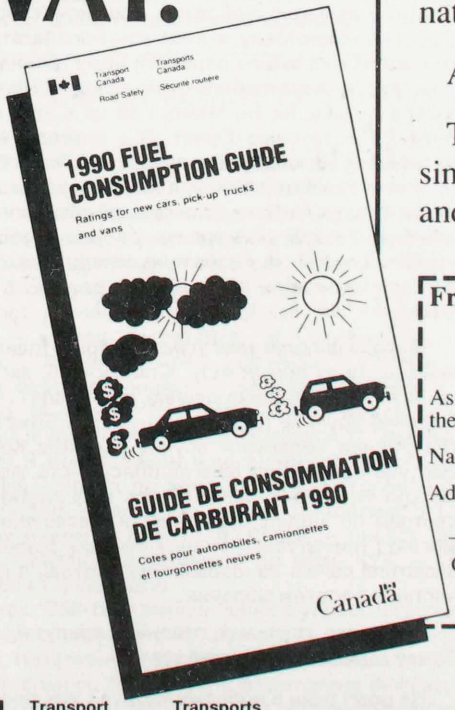

You're looking for a four-wheel drive with top performance. You want a diesel power-plant that gobbles up the least possible fuel. Well, with just a little effort, the following information guide can be yours.

The "1990 Fuel Consumption Guide" can answer all your questions: you'll get reliable data established through extensive tests and calculations carried out by the manufacturers of all the 1990 vehicles available on the Canadian marketplace.

Thanks to this information, you can make an intelligent choice...a vehicle that uses less fuel, helps you save money, reduces pollution and conserves our natural resources.

And that'll take you a long way!

The guide is available free of charge by simply filling out the following coupon and sending it to us:

Free 1990 Fuel Consumption Guide
Transport Canada
Ottawa, Ont.
K1A 0N5

As soon as possible, send me a copy of the1990 Fuel Consumption Guide

Name _____

Address _____

_____

City _____

Province _____ Postal Code _____

Transport Canada Transports Canada

Canada

50-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ ГАЛІ І ВАСИЛЯ ТОКАРИКІВ У ВАНКУВЕРІ

19-го листопада 1989 року, Галя і Василь Токарики, в крузі своєї найближчої родини, відзначили 50-літній Ювілей свого подружжя.

Галя і Василь Токарик є добре знані у Ванкувері і його околиці поверх 45 років. Вони цілий час належать і є діяльні в Катедральній громаді УПЦ у Ванкувері, в наших самостійницьких організаціях, а також беруть активну участь в загально українських та канадських організаціях.

Галя Токарик питомка Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні є членкою Союзу Українок Канади поверх 50 років. За її ініціятивою й старанням в 1956 році зорганізовано провінційну Екзекутиву С.У.К. в Британській Колюмбії й вона була першою її головою. В 1980 році, за її довголітню працю в Союзі, а зокрема в Провінційній Екзекутиві, підчас Провінційного З'їзду в 1982 році вшанувано її „почесною головою" Провінційної Екзекутиви. Вона цілий час була активна в Союзі Українок Канади і займала різні позиції в управах: місцевого Відділу ім. Лесі Українки, в Провінційній Екзекутиві і в нашій Централі.

В Жіночій Раді була головою льокального відділу у Ванкувері, головою провінційної Жіночої Ради, а також сповняла різні обов'язки в Національній Жіночій Раді.

Василь Токарик довголітній член Товариства Українців Самостійників і деякий час був головою місцевого відділу. Він також був головою церковної громади й головою Організації Українських Канадських Ветеранів.

З нагоди їхнього 50-літнього Ювілею Подружжя, засилаємо їм наші щирі побажання доброго здоров'я й всього найкращого в їхньому дальшому житті.

З цієї нагоди складаємо пожертву на їх ім'я на фонд „Променя" 20 дол.

Олена і Василь Дзюбенко

* * *

РОДИНА І ДРУЗІ ВШАНУВАЛИ АНАСТАСІЮ КУДЛОВСЬКУ В ДЕНЬ 75-ЛІТТЯ

У суботу, 18 листопада церква Пресвятої Трійці в м. Лондоні заповнилася чисельною родиною Ювілятки, друзями з Лондону і зпоза Лондону. Молебень подяки відслужив о. прот. Віталій Метулинський при співі церковного хору. Донька Надія і син Орест стояли з засвіченими свічками обабіч Мами. Отець Віталій виголосив многоліття і трикратним „Многії літа" потрясло церкву. Змістовне слово-привіт сказав о. Віталій і всі перейшли до прибраної квітами і вишивками, церковної залі. Розкішна китиця живих квітів на головному столі і ювілейний торт робили урочистість незабутньою!

Господарем гостини був наймолодший брат Мирослав Ковальчук. Він попрохав о. Віталія поблагословити страви і напитки. Підняли тост за здоров'я Ювілятки, а потім смакували смачною і багатою вечерою, яку приготовили посестри по відділові: Віра Новицька, Емілія Слюсар, Тетяна Педенко, Маргарита Овчаренко, М. Пилипенко, Галина Губа. За святковий вигляд залі подбали наші невтомні Емілія і Данило Слюсарі. Не жаліючи часу і праці вони прекрасно оздобили залю. Дякуємо Милю і Данилку! Закінчили вечерю молитвою і господар познайомив присутніх з гостями і родиною. Донька Надія з мужем Христофором прибули з Флориди, син Орест Гринишин з дружиною з Непіган, брат Михайло Ковальчук з дружиною з Вінніпеґу, брат Микола з Торонта, а брати Мирослав і Ричард мешкають в Лондоні. Зібралися і внуки з Оттави, Торонта і Кітченер. Чисельно прибули давні приятелі Ювілятки з часів молодості, а тепер члени клюбу сеньорів „Золотий вік ім. Ів. Мазепи".

Першою привітала Ювілятку голова відділу ім. Кн. Ольги Віра Новицька подякувавши їй за велику відповідальність, яку взяла на себе п-ні Анастасія 37 років тому очоливши новостворений відділ ім. Кн. Ольги. З великою любов'ю і, пошаною говорив син Орест про свою Маму, яка навчила його багато доброго в житті, яка зуміла передати йому вміння любити дітей так, як вона любила своїх дітей — „Ніхто нас не любив більше, як ти, Мамо, і за це я тобі сьогодні дякую", — закінчив Орест. Від громади вітала Н. Кузьменко, від клюбу сеньорів О. Семенюк. Від родини вітала Ювілятку п-ні О. Ковальчук вклавши в свої слова багато любови і пошани до Ювілятки. Брати Микола, Ричард і Мирослав дякували сестрі за її турботи і працю, яку вона приклала для виховання їх бо були часи, коли Настуня була для них сестрою і мамою.

Мирослав подякував усім, хто приготовив смачну вечерю, та за присутність. Список осіб, які спричинилися до святкування ювілею, прочитала Г. Губа, а Т. Педенко вручила подарунок — образ Божої Матері. Від родини подарунок вручив Михайло Ковальчук. Настуня подякувала всім за присутність, доні Надії, що „по телефону" організувала таку гостину, а посестрам по відділу що прийшли з всебічною допомогою і приготували смачну вечерю. Донька Надія засвітила свічки на ювілейному тортові, а Ювілятка частувала тортом зібраних.

Ще довго групками гомоніли присутні, ніхто не бажав залишати приємний гурт.

На довгі роки в доброму здоров'ї, Настуню!

Ніна Кузьменко

РОЗВАГОВИЙ ВЕЧІР ПРИ СОБОРІ СВ. ПОКРОВИ У ВІННІПЕЗІ

Цього року в календарі Союзу Українок Канади, відділу ім. Кн. Ольги при Соборі св. Покрови було заплановано влаштувати Розваговий вечір, прихід з якого мав бути призначений на культурно-освітні цілі.

З огляду на Різдвяний сезон не залишилось багато часу для приготування, тому рішено відбути його скромною програмою в пятницю 1-го грудня 1989 р. Культ-освітні референтки при допомозі всіх членок відділу приготовили та влаштували цей дуже успішний розваговий вечір, в програму якого входила вечеря, а по вечері було висвітлення фільму „Запорожець за Дунаєм" Семена Гулака-Артемовського.

Щоб придбати фондів на призначену ціль рішено виробити книжечку білетів на розігрявну з цінними нагородами і розповсюдити їх поміж знайомими та членами громади. Імпрезу проводила та річевим вступним словом відкрила пані Людмила Онуфрійчук. Молитву перед вечерою проказав настоятель Собору о. С. Семотюк. Під час вечері присутні мали нагоду поговорити із знайомими, закупити собі різдвяне печиво та багато інших дрібних речей, які були розложені на столах для до розпродажу.

Перед висвітленням фільму цінне змістовне слово з історії України сказала пані Людмила Онуфрейчук. Вона пригадала початки козаччини, а довше зупинилась над повстанням Запоріської Січі, зруйнуванням її та останнім переходом запорізьких козаків за Дунай. Життя запорожців за Дунаєм стали темою найкращої опери „Запорожець за Дунаєм" композитора Семена Гулака-Артемовського. В кількох реченнях доповідачка зупинилася над життям і творчістю згаданого композитора.

Такий вступ до фільму був дуже побажаним і корисним, бо присутні мали можливість відновити своє знання з історії України, а ті, що менше знали про добу козаччини могли чогось навчитися і краще зрозуміти саму суть опери „Запорожець за Дунаєм". Висвітленням фільму зайнявся Володимир Самець. За його щиру й віддану працю для громади складаємо щиро-сердечну подяку.

Після закінчення фільму, не звертаючи уваги на пізню пору вечора люди стояли групками розмовляючи ділились своїми враженнями і спогадами про наше минуле. Вечір пройшов у дуже приємній атмосфері: був культурний, повчальний та успішний під кожним оглядом.

Прибуток з того вечора призначено як жертву на пресовий фонд журналу „Промінь" $200.00; на фонд української Біблії та іншої релігійної літератури — $100.00, до Централі Союзу Українок Канади $200.00 та кілька менших пожерт на різні установи.

Сердечна подяка ініціяторам, паням з Відділу ім. Кн. Ольги, що приготовили смачну вечерю, принесли печиво та всім іншим, що чимнебудь причипись до успіху цього незабутнього вечора.

Марія Зайцев

ПРАЦЯ КОМІТЕТУ УКРАЇНОК КАНАДИ ВІДДІЛ У ВІННІПЕЗІ ЗА РОКИ 1987-1989

Відділ КУК під керівництвом пані Олі Гаврилюк провів успішну працю в роках 1987-1989.

Збори нашого Відділу відбулися в квітні 1987 р, на яких вибрано нову управу на роки 1987-1989 в такому складі: Оля Гаврилюк — голова, С. Геврик — бувша голова, Т. Гавришів — перша заст. голови, С. Карпа — друга заст. голови, І. Заяць — рекор. секретарка, Г. Лясько — кореспо. секретарка, Я. Паламарчук — касирка, Г. Онуфійчук — реф. укр. преси, Л. Шевчук — реф. анг. преси, А. Гриценко — хронікар, М. Ґавюк, О. Кормило, М. Ярко і Г. Онуфрійчук — культ. осв. комітет, А. Кулик, О. Климчук, С. Керелюк, П. Шекмар, О. Дидич, Я. Кот і А. Бакан — пост. комітет, М. Петров і Р. Байдак — прест. до Жіночої Ради, А. Торбяк і А. Луцан — тел. комітет, А. Кулик, П. Шекмар і О. Кормило — контр. комісія, А. Луцан — предст. до Міжнар. Центру, представниці до місц. КУК — О. Гаврилюк і Т. Гавришків.

В роках 1988-1989 зайшли зміни в управі, на місце уступивших, коптовано П. Шекмар — протокольна секр. і А. Назаревич — коресподенційна секр.

По Загальних Зборах була влаштована вечірка і Інст. Просвіти, на який попрощали уступаючу управу та привітали нову. Програму на вечірці провела дуже гарно пані С. Геврик. Вечір пройшов в дружній приємній атмосфері.

В серпні 1987 році наш Відділ на фолькльорамі в павільоні Київ улаштував мистецьку виставку чудових килимів, вишитих рушників, серветок, подушок, українського одягу, кераміки, різьблених речей, писанок, традиційного печива, а також ляльок з княжої доби, які приготовила пані І.Заяць. До підготовки згаданої виставки багато праці вклала О. Гаврилюк — голова Відділу при допомозі членок культурно-осв. комітету.

У вересні жовтні 87 році наш Відділ брав участь офіційному відкритті 1000-ліття Хрещення України, під назвою „СЕЗОНИ СВЯТКУВАНЬ" (Східньої християнської культури), що відбулося у Манітобським Музею (Людина і Природа). За нашу допомогу і участь дирекція прислала подяку.

В жовтні 87 році наш Відділ з місцевим КУК зорганізував прийняття для Д. Шумука, яке відбулося в Інституті Просвіти. По закінченею програми всі присутні мали нагоди привітати дорогого гостя на гостині.

В листопаді 1987 році був улаштований нашим Відділом „Осінній чай", який відбувся в залі церкви

Св. Миколая. Чай відкрив д-р Р. Єренюк, виголосивши цікаву доповідь п.з. „Роля української жінки". Чай наливали представники українських установ. В залі столи були удекоровані вишитими серветками і осінніми квітами. Завдяки збірки господиням: голові О. Гаврилюк, А. Кулик, М. Петров, С. Карпа і М. Ярко. Чай пройшов з повним матеріяльним і моральним успіхом, дохід з якого був переданий Крайовій Управі на фонд 1000-ліття Хрещення України.

Наш Відділ в грудні 1987 році улаштував перед Різдвом вечірку, яку вміло зорганізувала пані О. Климчук. Вечір пройшов обмінами думок, згадками про Рідний Край, про українські традиції і звичаї та колядками. В січні 1988 р. заст. голови Т. Гавришків була присутня з іншими представниками українських організацій на підписуванню і проголошенню майором міста Вінніпеґу ПРОКЛЯМАЦІЇ 70-річниці Української Державности. В лютому минулого року в залі Інституту просвіти відбувся концерт улаштований нашим Відділом, в честь ЖІНОК ГЕРОЇНЬ, на якому брали участь: хор „Ярослава" під кер. Я. Щура, хор „Гуслі" під кер. В. Соломона, ансабль дружників СУМ під кер. О. Цапа, оркестра СУМК і деклямації. Доповідь глибоко-змістовну виголосила панна Л. Гавришків. Свято пройшло з повним успіхом. Наші представниці брали участь в Міжнародному Центрі і у Місцевій Жіночій Раді.

Перед вакаціями наш Відділ улаштував вечірку в Інституті Просвіти, на яку була запрошена голова Крайової Управи пані М. Стельмах. Вечір пройшов приємною і цікавою гутіркою. Наш Відділ в минулому році улаштував в павільоні Київ виставку присвячену 1000-літтю Хрещення України, на якій були виставлені церковно-релігійні експонати, а також інші мистецькі речи. До підготовки виставки багато праці клали, а зокрема голова О. Гаврилюк, М. Ґавюк, П. Шекмар, М. Петров, О. Кормило, М. Ярко, Г. Онуфрійчук, Т. Гавришків і А. Луцан, а інші кожного вечора чергували доглядаючи виставку. Виставка була найцікавшою та яку оглянули багато-багато гостей.

З нагоди 1000-ліття Хрещення України при співпраці Крайової Управи відбувся концерт п.з. „Пісня Радости" в Плейгауз, на якому виступала співачка Джой Бріттан-Козодій солістка з Ляс Веґас. По концерті відбулося чайне прийняття для співачки, на чаю були присутні крім управи КУК і гості, що були на концерті. В листопаді 1988 році наш Відділ улаштував „Осінній чай" в залі Присв. Тройці. Господинями були: голова О. Гаврилюк, М. Петров, С. Керелюк, А. Луцан і Я. Памарчук. Як звичайно столи були удекоровані вишивками і квітами, а також була мистецька виставка. Відкрила чай пані Ольга Фуґа цікавою промовою про 1000-ліття Хрещення України. Чай наливали визначні громадські представники. Чай пройшов з повним успіхом. Дохід з якого передано Суспільній Службі на поміч українським еміґрантам. За прикладом минулих літ, в грудні 88 року Відділ КУК улаштував перед Різдвом вечірку, яка проминула споминами про традиції на батьківщині і колядками. Належить щира подяка голові О. Гаврилюк за улаш-

УПРАВА КОМІТЕТУ УКРАЇНОК КАНАДИ, ВІДДІЛ ВІННІПЕҐ — 1987-1989 р.
Зліва перший ряд: А. Назаревич, Т. Гавришків, О. Гаврилюк, С. Геврик, Я. Паламарчук.
Другий ряд: А. Торбяк, О. Шевчук, Т. Сидор, А. Бакан, Г. Онуфрійчук, А. Луцан. Третій ряд: О. Гайовська, П. Шекмар, М. Ярко, С. Керелюк і О. Дудич.
Відсутні: С. Карпа, А. Гриценко, О. Кормило, А. Кулик, М. Гавюк. Г. Ласько, Р. Байдак, М. Петров, Е. Кот і О. Климчук.

тування приємної зустрічі.

Цього року, як в минулих роках наш Відділ зорганізував Свято Героїнь, що відбулося в залі Інституту просвіти. Свято відкрила вступним словом голова Оля Гаврилюк та попросила присутніх вшанувати однохвилинною тишею наших незабутніх Героїнь. В програмі виступали хор „Думка" під. кер. О. Цапа і хор „Ярослава" під кер. Я. Щура, деклямували М. Петришин і О. Пирожик. Д. Гайворон виконав кілька пісень на бандури. Глибоко зворушливу доповідь виголосила пані С. Геврик.

Грошеві прибутки, які наш Відділ на протязі двох років праці придбав, розділено на українські громадські установи.

Річні загальні збори нашого Відділу КУК, відбулися в травні 1989 р. в залі УНО. По звітах уступаючої управи та по довший дискусії було вибрано нову управу на роки 1989-1991 в такому складі: Тамара Гавришків — голова, О. Гаврилюк — бувша голова, Т. Сидор — перша заст. голови, Л. Калинюк — друга заст. голови, М. Дяків — прот. секретарка, А. Назаревич — кореспо. секретарка, О. Гайовська — скарбник, Г. Онуфрійчук — реф. української преси, О. Шевчук — реф. анг. преси, С. Пітерз — архівістка, О. Кормило, Г. Онуфрійчук, Р. Байдак, А. Міщук, М. Кіндрад і Е. Весоловська — культ. освіт. комітет, С. Керелюк, А. Кулик, П. Шекмар, М. Турчак, М. Гриняк і А. Бакан — гостиний комітет, О. Дудич і А. Луцан — телефоністки, О. Кормило, П. Шекмар і О. Шевчук — контрольна комісія, А. Петров, Р. Байдак — прест. до Жіночої Ради, Тамара Гавришків і Татяна Сидор — прест. до місц. КУК, А. і О. Гаврилюк предст. до Міжнар. Центру.

Минуло два роки успішної праці Відділу КУК, за що належаться голові Олі Гаврилюк і всім членкиням за дружню співпрацю велика подяка!

Ґ. Онуфрійчук прес. реф.

———————

Складаємо нев'янучі вінки у незабутню пам'ять наших покійних родичів: **Анни Король** — упокоїлась 28 квітня 1988 р; **Івана Короля** — відійшов від нас 23 грудня 1987 р. у дорогу й незабутню пам'ять про них складаємо $30.00 на журнал „Промінь" Покійним хай буде вічна пам'ять!

Дочки — Еван Гелена, Марія, Мирослава,
Василка, Галя з родинами.
Принс Алберт, Саск.

———————

Жіноче Товариство, відділ Союзу Українок ім. Ольги Басараб. Перший ряд зліва направо сидять: Настя Гарбуз — головна кухарка, Ліда Ланська — касирка, Стефанія Гавриш — секр., Савеля Гарах — голова, Олеся Михайлюк — 1-ша заст. голови, Анна Симчич — найстарша членка;

Другий ряд: Ольга Смитанюк — заст. секр. і референтка „Променя", Катерина Вудкевич, Євгенія Гарбуз, Марія Яківчук, Анна Симчич;

Третій ряд: Єлисавета Никіфорук, Анна Ґ. Яківчук, Марія Керелюк, Анна Семко, Єлисавета Безмутко.

Відсутні на знимці: Марія Карпюк — друга заст. голови, Параня Сулятицька, Марія Возьня, Анна М. Яківчук. У 30-ліття „Променя" засилаємо $30.00.

БЛ. П. ВАСИЛИНА ҐОЯН

НОРТ БЕТЕЛФОРД, САСК.

Василина Ґоян народилась 15 січня 1892 у Городенці, Західній Україні, у родині Петра і Марії Бабчук. Коли Василині було чотирнадцять років вона приїхала до Канади до батька, що приїхав раніше, щоб заробити грошей на подорож. Вона приїхала з мамою, братом і сестрою Катериною.

Василина вийшла заміж за молодого Олексу Ґояна 1912 р. і молоде подружжя оселилось на фармі біля околиці Витків. У родині Ґоянів було троє дітей, син Василь дочка Марія і Іван, котрий упокоївся ще маленьким хлопцем.

У 1945 р., коли Олекса стратив руку у страшнім фармарським випадку, вони лишили фарму для сина Василя і перевезлись до міста Норт Бетелфорд. Тут Василина прожила з мужем аж до 1970 р. Коли Олекса помер і вона залишилась вдовою прожила ще сама три роки. Продала хату і забралась на сталий побут до дочки Марії і зята Стефана Гарбусів у Саскатуні. Вона прожила з дітьми при пильнім догляді дочки Марії 14 років, аж поки її здоров'я дуже підупало і треба було перевезтись до дому для старших Circle Drive Personal Care Home у липні 1987 р.

Коли Василина з мужем жили на фармі у Витків, вони були активними членами у тій громаді, Василина була членкою відділу Союзу Українок ім. О. Кобилянської. Василина була глибоко релігійна людина і в такім дусі виховувала своїх дітей. Коли перебрались до Норт Бетелфорд, стали членами громади св. Івана у Норт Бетелфорд і знова Василина була членкою відділу ім. О. Пчілки, де виконувала обов'язки сестриці і дбала про чистоту Божого Храму. Коли перебралась до Саскатуну, стала членкою Катедри Прес. Тройці, де вона учащала, поки здоров'я дозволяло.

Василина прожила 97 років — Похоронні відправи відбулись у Норт Бетелфорд. Вона упокоїлась у суботу 18 листопада. — Панахиду відправив о. д-р Г. Удод у вівторок 21 листопада, а похоронну відправу у середу 22-ого. Після похорону відбувся похоронний обід, де господарем був Никола Никифорук. Катерина Маліцька, голова відділу переказала кілька спогадів про життя Василини Ґоян. Дочка Марія згадала про життя мами, коли вже занедужала і подякувала о. Удодові за теплі слова співчуття та всім тим, що помогли у якийнебудь спосіб їм відпровадити дорогу маму на вічний спочинок. Тіло покійної Василини, похоронено біля її мужа в Норт Бетелфорд, де вони жили. Василина залишила у глибокому смутку дочку Марію, внуків і дальшу родину.

ПОДЯКА

Дочка Марія і родина покійної Василини щиро дякують д-рові о. Г. Удодові за похоронні відправи, дякові п. Котикові і всім, що помогли співати. Дякую, труноносцям і тим, що тримали світло. Всім тим, що принесли печиво на похоронний обід. Роману Ничикові за приготовлення обіду. Голові відділу Катерині Маліцкій за теплі вислови про нашу маму. Дякую господареві Николі Никифорукові і всім тим, що у якийнебудь спосіб причинились і помогли нам відпровадити нашу дорогу маму на вічний спочинок. На кінець ще хочу подякувати Евгенові і Анні Іванчук, що помогли нам у зарядженні що до викопання гробу. Нехай Вас Всіх Господь Всевишний нагородить кріпким здоров'ям за Ваше щире серце.

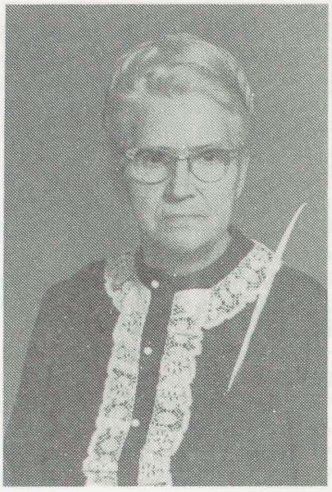

Покійна мама у своїм завіщенні жертвує — $100.00 на храм св. Івана у Норт Бетелфорд, $100.00 на катедру Пресв. Тройці у Саскатуні, $100.00 на музей С.У.К. у Саскатуні і $50.00 на журнал „Промінь".

Дочка Марія з родиною.

ПІД ЧАС ТИХ УРОЧИСТИХ СВЯТ...

У світлу пам'ять мого дорого **мужа Івана Григора,** який відійшов в вічність 21 грудня 89 року з яким ми прожили щасливо 67 літ і виховали 8 дітей. Підчас цих урочистих свят Різдва Христового і день Івана Христителя, свято яке все велично ми святкували, Тебе мило споминають діти і внуки та приятелі, а я сиджу в глибокі задумі, бо є що пригадувати.

Про наші піонерські часи та початки на Саскачеванських полях розповідаю дітям, внукам і правнукам.

Замість квітів на могилу складаю $50.00 на журнал „Промінь".

Спи в Бозі — Вічная пам'ять!

Марія Григор, діти,
внуки і правнуки
Едмонтон, Алта.

БЛ. П. АГАФІЯ ГРИНІВ

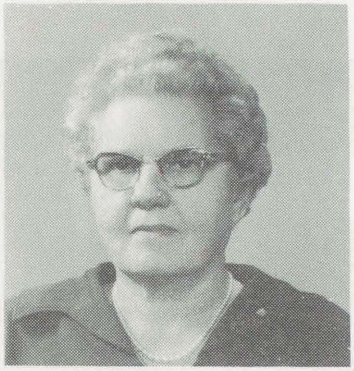

В п'ятницю 7-го квітня 1989 р. в Монтреальській лікарні, після довгої і тяжкої недуги, упокоїлася на 80-му році життя бл. п. Агафія Гринів, вірна дружина, дорога мама і улюблена бабуня і прабаба.

Так склалось, що в той самий день прилетіла з України племінниця покійної, Ліда Яремчук.

Народилася Агафія 14-го серпня 1908 р. в селі Псарі (тепер Приозерне) в Галичині, в родині Чечіль. Прибула до Західної Канади 1927 р., де одружилася з Корнилом Гринів (з того самого села). Молоде подружжя працювало на фармі де й народилася їм донька Маруся. Після кількох років перенеслися вони до Монтреалу де народився їм син Володимир.

Відразу по приїзді, з родиною вступила в членство Української Православної Громади Св. Софії в Монтреалі і вписується до жіночої організації Союзу Українок ім. Доньки України, де довгі роки вкладала свою працю, де тільки було потрібно. В 1984 році Агафія була нагороджена грамотою і відзнакою за 50 років праці в товаристві.

Панахиду і похорон відслужив настоятель собору о. прот. І. Куташ при допомозі дяка В. Гирича. Опісля відбулася трапеза в залі Собору. Господинею була Оля Ковч. Підчас обіду промовляли і висловлювали співчуття родині, члени організації, і близькі приятелі. На закінчення в імені родини внучка покійної Наталя Зимовець-Торошенко склала подяку отцеві, дякові, хористам на чолі з Василем Волощуком і всім присутнім.

Після 40 днів відбулася поминальна панахида і на нев'янучий вінок в пам'ять Агафії Гринів склали пожертви на пресовий фонд „Променя" слідуючі особи:

Корнило Гринів	$ 25.00
Володимир і Донна Гринів	25.00
Володимир і Маруся Зимовець	25.00
Остап і Наталя Торошенко	20.00
Василь і Матрона Кремінь	20.00
Ліда Яремчук і Іван Фуртас	20.00
Ігнат і Анна Валькович	10.00
Оля Ковч	10.00
Дмитро і Володимир Маланчук	10.00
Катерина Іванишин	5.00
Марія Тимчак	5.00
Наталка Шкурат	5.00
Анна Смолій	5.00
Анна Тхір	5.00
Епіфанія Савицька	5.00
Анастазія Ґерич	5.00
Василь і Валентина Лісні	5.00
Ксеня Самолюк	5.00
Мирослав і Оксана Русин	5.00
Лев Дука	5.00
Василь і Стефанія Гирич	5.00
о. Захарій Ревко	5.00
Анастазія Добромиль	4.00
Славка Бучок	2.00
Разом	$236.00

Покійна залишила у глибокому смутку сина Володимира і його дружину Донну, дочку Марусю з мужем Володимиром Зимовцем і внуки Володимира, Наталю, Григорія; правнуки Ларису і Оленку, як рівнож дві сестрі і одного брата з родинами в Україні.

Нехай канадська земля буде їй легкою.

Вічна їй пам'ять!

О.К.

НА СВІЖУ МОГИЛУ

Замість квітів на свіжу могилу блаженної пам'яти Олени Симчич котра упокоїлася 2-го листопада 1989. Залишила вона добру пам'ять у Жіночім Тов-ві Ольги Басарабової у Гефорд, де вона так щиро працювала. Була куховарка у той час, коли праця при кухні була трудна бо не було вигід так як тепер. Блаженної пам'яти Олена була примірною членкою. У її світлу пам'ять Тов. засилає $25.00 на журнал „Промінь", котрий вона так оцінювала. Спи, дорога Сестро, хай канадийська земля буде тобі легкою.

Савеля Гарах — Голова

Ольга Смитанюк — Реф. „Променя"

GREAT DAUGHTER

banks of the Sluch River, which inspired the author of the "Forest Song."

The veil falls down and before those present at the ceremony appears a sculptural composition featuring the poet at the moment of her encountering with her native land. The authors of the monument are sculptor Mykola Obezyuk and architects Mykola Bosenko and Valentyn Zhyhulin.

On the same day literary readings dedicated to Lesya Ukrainka were held. From now on they will be organized annually.

60-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ МИХАЇЛА І МАРІЇ СИДОРІВ

ЕДМОНТОН

В неділю, 29-го серпня 1989-го року дочки п-ва Сидорів вшанували своїх батьків ювілейним прийняттям з нагоди 60-ліття їхнього подружнього життя. Воно розпочалось Вдячним Молебнем в Соборі Св. Андрея, що його, в присутності ювілятів, численної родини і гостей служили протопресвітер Остап Фляк, настоятель Собору митр. протоієрей Мирослав Крищук і присутній в той час в Едмонтоні протоієрей Петро Блажук, а ювіляти гарячо молились і дякували Богові за Його щедрі дари для них. Панство Сидорі є членами церкви Св. Іллі, але вони і їх діти і внуки проживають недалеко Собору Св. Андрея і це було їм вигідне місце для влаштування ювілейного прийняття своїм батькам. Воно й відбулось в залі Собору попереджене молитвою.

Господарем прийняття був п. Василь Муканик, що, як це звичайно в нього буває, прекрасно вив'язався зі свого завдання. Він і розказав дещо з життя ювілятів Михайла і Марії. Михайло Сидор народився 15-го листопада 1903-го року в селі Ульгівок, район Рава Руська, Львівської області. Батьки його були дуже бідні, а тому вихованням Михайла зайнялись його дідо і баба, він в них виростав і з ними працював аж до 1926-го року, а тоді, маючи 22 роки, виїхав до Канади шукати, як він казав „кращої долі". Він прибув до Веґревил і тут почав нове життя в незнаній для нього країні серед чужих людей. Вже трохи пізніше він познайомився з Павлом Мельником, що став для нього близьким приятелем і добрим дорадником. Михайло працював на всяких роботах де тільки вона знаходилась, бо до Канади прибув з порожною кишеною, а життя легким не було. За посередництвом і поміччю Павла Мельника вдалось Михайлові знайти в Україні подругу спільного життя Марію Тихань. Вона народилась 7-го жовтня 1906-го року в селі Болохів, район Калуш Івано-Франківської області, там вона виростала і батькам помагала на господарці і вони погодились вислати свою доню до Канади, але мати її, благословляючи її в далеку дорогу, в незнаний край і до незнаного їм їх будучого зятя, наказувала Марії: „Їдь, доню, з Богом, але не жий в гріхах, подбай скоро вийти заміж". Воно і так сталось. Марія не забула доброї поради своєї матері і вкоротці після прибуття до Канади вона стала дружиною Михайла. Вінчав молодят в Едмонтоні отець Петро Самець в дні 23-го листопада 1929-го року.

Тепер вже вони обоє почали будувати собі нове життя. Михайло і далі працював всюди там, де можна було роботу знайти, а Марія сказала: „Я пішла скубати кури". І поволі молоде подружжя, як каже наша приказка, „ставало на власні ноги". Господь благословив їх і вони дочекались 60-ліття свого подружжя, радіючи своїми дітьми, внуками і правнуками.

Приготованням відповідної програми ювілейного

прийняття займалися дочки наших ювілятів Стефанія МекНі і Мирослава Донован. В по-обідній програмі вітав і побажання дальшого Божого благословення зложив ювілятам бувший настоятель Громади Св. Іллі протопресвітер О. Фляк, тоаст ювілятам піднесла кума дочки Стефанії Анастасія Заведюк, обдарував ювілятів Митрополичою грамотою Блаженніший Владика Митрополит Василій, поздоровив листом Преосвященний Владика Єпископ Іван, наспіло кілька привітів від державних достійників, починаючи прем'єром Канади достойним Мулроні, а закінчуючи посадником міста Едмонтону. Петро Тащук, голова Громади Св. Іллі вітав особисто від членства Громади, а в імені родини, внуків і правнуків вітали своїх батьків дочки їх Стефанія МекНі і Мирослава Донован, обдаровуючи своїх батьків діда і бабу усними привітанми і спеціяльними дарами. В ювілеї панства Сидорів взяли участь ближча і дальша їх родина і приятелі з Вінніпегу, Ванкуверу, Саскатуну, Ріджани, а навіть з Каліфорнії. Музичним виступом вшанували ювілятів диригент церковного Хору Св. Іллі і його дружина Яременки і члени Громади Микола і Катерина Рожаки. Запрошений до слова п. Михайло Сидор короткими, але зворушливими словами подякував перш за все Богові, своїм дітям, Родині і всім присутнім за молитви і за участь в їхньому ювілею.

Панство Михайло і Марія Сидорів зараз по їх вінчанні стали членами Катедральної Громади Св. Івана, а коли 1957-го року заіснувала недалеко їх дому громада Св. Іллі, то вони стали її членами і ними досі є, виконуючи сумлінно як примірні християни всі свої обов'язки. Вони завжди на Богослуженні, а п.

БЛ. П. ГАЛИНА МОЙСЕЄВСЬКА

МОНТРЕАЛ, КВЕБЕК

Ділимося сумною і болючою вісткою що в суботу, 9-го вересня 1989 року, з волі Всевишнього відійшла від нас у вічність наша незабутня і найдорожча мама, бабця і прабабця, на 85-му році життя, бл. п. Галина Мосеєвська. Покійна була довголітньою і примірною членкою православного Собору Св. Софії та Братства Християнського Милосердя в Монтреалі, Квебек. Була жертвенна і віддана для добра своєї Святої Церкви та української громади в цілому. Постійно підтримувала Колеґію Св. Андрея в Вінніпезі і була нагороджена грамотою званням Ктитора.

ПОДЯКА

Складаємо найщирішу подяку всім, що в тяжких хвилинах висловили свою сердечну підтримку, тим, що взяли участь у похоронних відправах, за пожертви на православний Собор Св. Софії і на фундацію ім. Т. Шевченка в сумі $1,335.00 і за чудові квіти. Особливу подяку складаємо протопресвітеру д-ру І. Куташу, дякові п. Василю Гиричу за відправлення панахид і чину похорону та відпровадження тлінних останків покійної Галини на вічний спочинок, на цвинтар Мавнт Роял у Монтреалі. Сердечна подяка хору Собору Св. Софії з дириґентом Василем Волощуком, які прийшли відспівати панахиду та всім, які допомогли нам в цю тяжку хвилину і прийшли попрощати покійну.

Поминальний обід-тризна відбулася в церковній залі за старанням приятелів, за що їм щира подяка.

Господарем тризни був протопресвітер д-р І. Куташ. Від Братства Християнського Милосердя співчуття склав п. Іван Підкаленко, подяку від родини покійної склав зять Михайло Малишко. Заключне слово до засмученої родини і приятелів висловив протопресвітер д-р І. Куташ.

Нехай Милосердний Господь подасть покійній Галині вічний спокій у Небесних оселях своїх, а канадська земля буде їй легкою. Вічна їй пам'ять!

Замість квітів на свіжу могилу покійної родина складає на пресфонд журналу „Промінь" $100.00

Дорогенька мама, бабця і прабабця, спочивай тихим, вічним сном. Ми за тебе не забудемо і молитися будемо.

Залишені в глибокому смутку:

Донька Антоніна Малишко з мужем Михайлом, їх донька Оля з мужем Михайлом Маслівцем, їх син Ігор з дружиною Сузан, донька Олена Горобйовська з сином Юрієм і його дружиною Клодет, донькою Лізою і її мужем Михайлом Більотто, донька Людміла з мужем Едвардом та правнуки: Микола, Антон і Михайло Більотто, Матвій, Венеса і Олександер Горобойовські.

Михайло навіть своїм співом помагає дякові, вони жертвенні на церковні і громадські цілі в міру своїх спроможностей. З нагоди свого ювілею вони пожертвували на фонд Св. Володимира $500.00.

З нагоди їх 60-ліття вони пожертвували на пресовий фонд „Променя" $60.00. Перед закінченням програми господар ювілею п. Василь Муканик, складаючи побажання ювілятам, сказав: „Молимо Бога, щоб Він і надалі обдаровував вас здоров'ям і щастям, щоб ви ще довго прожили на радість своїм дітям, внукам і правнукам, своїм приятелям і нам усім".

Побажаннями всякого добра і молитвою подяки закінчив ювілейне прийняття митр. протоієрей Мирослав Крищук, а тоді присутні тиснули руки ювілятів, бажаючи їм всього доброго.

(Протопресвітер Остап Фляк)

У світлу і незабутню пам'ять у п'яту річницю упокоєння мого дорогого мужа, батька і дідуня, бл. п. **Ореста Заставного,** який залишив нас у великому смутку 22 лютого 1985 року, засилаємо $30.00 на журнал „Промінь" як нев'янучий вінок на дорогу могилу. Хай пам'ять про Ореста живе вічно між нами, Ти відійшов від нас мій мужу, але душа твоя живе в наших серцях, доки ми житимемо.

Дружина Оля з родиною,
Кадворт, Саск.

ЖУРНАЛОВІ З НАГОДИ 30-ЛІТТЯ

Відділ ім. ЛЕСІ УКРАЇНКИ у Виндзор, ОНТАРІО, з нагоди 30-ліття журналу „ПРОМІНЬ" складає свій дар в сумі $500.00 на його потреби. Заходом заряду і референтки, пані Леони Боднарчук, улаштовано обід з якого зібрано $317.00, з розігравки торта-спекла п. Марія Михальчук, $101.00, додаток — дар від п. Аделі Мілько $20.00, дар від п. Тересі Мирешки $10.00, а решта відділ додав $52.00.

Вітаємо редакцію журналу та всіх працівників з привітом „Веселих Свят Різдва Христового та Щасливого Нового Року". Найкращих успіхів у Вашій дорогій праці.

З пошаною

ОЛЯ ДРУЛЬ
короспандеційна секр.

———————

Дорога Управо журналу „Промінь"!

Я з моїми дочками — Євгенією і Галиною Щудлик поздоровляємо Вас усіх разом у редакції і дякуємо Вам за такий добре редагований журнал „Промінь". Дай Боже, щоб журнал виходив довгі літа нас радувати.

Висилаю свою передплату на один рік і жертвую $25.00 на „Промінь". Веселих свят Різдва Христового і Щасливого Нового Року! На довгі літа!

Анна Щудлик, Норт Бетелфорд.

———————

До достойної Управи
журналу „Промінь" Н. Когуської.

Передаємо дар в сумі $100.00 на журнал „Промінь" з нагоди нашого 50 ліття подружжя і бажаємо редакторці пані Когуській і всьому видавництву найкращого успіху, веселих свят і щасливого нового року.

З пошаною,
Д-р Петро і Розалія Кондра

———————

ВІДДІЛ ІМ. Л. СТАРИЦЬКОЇ-ЧЕРНЯХІВСЬКОЇ, ТОРОНТО ЗАХІД

До редакції журналу „Промінь"

Ось відбулись в нас сьогодня Річні Загальні Збори. Вони пройшли успішно, бо управа залишилась і на наступний рік та ж сама, на чолі з нашою працьовитою головою відділу п. Мартою Цехош. Як закінчились збори, то при каві та солодкому весело розмовляли. Був присутній також наш голова громади пан Андрій Славич.

Я, як референтка Вашого цінного журналу „Промінь", звернулась до членкинь, які ще не є передплатниками його. Я рада, що три членкині погодились бути передплатниками „Променя", та просили мене, щоб вже від початку Нового Року вони одержували журнал. Я висилаю чека на $45.00.

Тоня Середницька, рефер. журналу
і секретар відділу.

ПОБАЖАННЯ І КОЛЯДА

П-во Теодор та Ірина Федики, довголітні читачі журналу „Промінь" з нагоди його 30-ліття складають побажання редакції та всім його співпрацівникам добрих успіхів продовжувати таку корисну працю і з тієї нагоди засилаємо на його потреби „коляду" в сумі $50.00.

Щасти Боже!

Теодор і Ірина Федик,
Вінніпеґ

———————

ЗІБРАЛИ НА ПРОМІНЬ

Лондонський Відділ ім. Княгині Ольги започаткував вшануванням членкинь свого відділу вітати з днем народження. Кожний місяць по закінченні зборів вітали тих членкинь і разом всі вгощалися так званим чаєм а також не забували і за Промінь.

Але 6-го червня наша голова відділу п-ні Віра Новцька зробила нам усім несподіванку і приготовала смачну вечерю. Вечеря була смачна і членкині були всі в веселому настрою. По вечері подякували п-ні Вірі за угощення і побажали одні другим доброго відпочинку. Щира подяка Вам, Пані Віро. З таких прийнять товариство зібрало 55 долярів на прес. фонд „Променя".

Найщиріші побажання
з нагоди

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
та
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

ВСЬОМУ ЧЛЕНСТВУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ ТА УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ ПО ВСЬОМУ СВІТІ

полотна, нитки, книжки, платівки, посилки пакунків в Україну і т.п.

По дальші інформації пишіть на адресу:

PAUL'S MUSIC & BOOK SUPPLY

306 A — 20 St. West
SASKATOON, SASK. S7M 0X2

Марія Ткачук — власник

Цей привіт переочено у Різдвяному числі:
Редакція перепрошує.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У світлу пам'ять моїх дорогих і незабутніх родичів — бл. п. **Антона Марковського** й **Анастасії Марковської (Лазарович)** складаю скромну пожертву на пресовий фонд журналу „Промінь". Батько відійшов у вічність 7-го липня, а мама 27-грудня 1965 р.

Покійним вічна пам'ять!

Катерина Кіящук
Едмонтон

———————

Складаю нев'янучий вінок на дорогі могили наших мамів: **Варвари Веселовської** — упокоїлась 20-го серпня 1951 р. і **Ольги Бичкаль** — упокоїлась 19-го лютого 1983 р. в їх пам'ять даруємо $25.00 на прес-фонд журналу „Промінь".

Дочка і син Володимир Веселовські
Монтреал

———————

Відділ ім. Олени Пчілки в Йорктоні, Саск. складає $40.00 на журнал „Промінь" як нев'янучий вінок у світлу пам'ять наших членок: бл. п. **Докії Воронюк** — упокоїлась 4-го грудня 1989 р., бл. п. **Марії Бевцик** — упокоїлась 5-го грудня 1989 р. Вічна їм пам'ять!

Параскевія Семенюк і кор. серк.

———————

У глибокому віці, дня 22 листопада 1989 року в Саскатуні відійшла у вічність блаженної пам'яті **Василина Ґоян,** якої похорон відбувся в Українській Православній Церкві св. Івана Хрестителя в Норт Бетлефорд, Саск.

Замість квітів на могилу Покійної, ми почесні труноності: Марія Митрук, Анна Ріпак, Кароля Білик, Ольга Ружицька, Наталя Никіфорук, Катерина Маліцька, Катерина Друль і Савеля Лазарович склали по $5.00 у світлу пам'ять покійної $40.00 на журнал „Промінь".

Дочці Марії Гарбус у Саскатуні висловлюємо найщиріші співчуття, а пок. Василині Вічна пам'ять!

Катерина Маліцька
Норт Бетелфорд, Саск.

———————

Як нев'янучий вінок у світлу пам'ять **Анни Мороз,** яка упокоїлась в Шіго, Саск. складаю замість квітів $10.00 на журнал „Промінь". Покійній вічна пам'ять.

Розалія Мороз, Вадіна, Саск.

———————

Замість квітів на могилу мої дорогої сестри Лесі Василенко, яка упокоїлась у 1969 році, складаю $50.00 на журнал „Промінь", якого покійна любила читати. Вічна їй пам'ять.

Сестра Оля Друль з мужом Мироном
Емгурстбург, Онтаріо

———————

У сьому річницю смерти мого дорогого чоловіка **Миколи Дороша,** який упокоївся 9 жовтня 1982 року замість квітів засилаю $50.00 у 30-ліття „Променя"

Дружина Марія, діти і внуки.
Саскатун

У шосту річницю смерти мого дорогого мужа **Йосифа Шмігельського** — упокоївся 18-го листопада 1983 р. в його незабутню пам'ять замість квітів дарую $35.00 на журнал „Промінь". Вічна йому пам'ять!

Дружина Катерина Шмігельська,
Торонто

———————

У незабутню пам'ять мого дорогого мужа, батька і діда, **Михайла Гунчака** — упокоївся 10 травня 1967 року, замість квітів складаю дар — $25.00 на журнал „Промінь".

Дружина Анна Гунчак
Саскатун

———————

У шіснадцяту річницю смерти мого дорого мужа, батька і діда **Михайла Гарасимчука,** який відійшов у вічність 23 листопада 1973 року в його пам'ять складаю дар — $20.00 на „Промінь".

Дружина Ана, діти і внуки,
Саскатун

———————

У другу річницю смерти моєї дорогої мами **Кароліни Возняк,** яка відійшла у вічність 4-го грудня 1987 року.

У її пам'ять засилаю $25.00 на „Промінь".

Дочка Марія Воронюк і внуки,
Саскатун

———————

У тринадцяту річницю смерти мого дорогого мужа **Володимира Борси,** який упокоївся 25 квітня 1976 року замість квітів на могилу засилаю $30.00 на „Промінь"

Дружина Розалія, діти, внуки і правнуки.
Саскатун

———————

У світлу пам'ять членок відділу ім. О. Кобилянської в Саскатуні, які упокоїлися в 1989 році бл. пам'яті **Анна Стачук, Настя Бойчук, Галина Лозовий, Василина Ґоян, Марія Панас** у їх світлу пам'ять відділ засилає на журнал „Промінь" як нев'янучі вінки на їх могили $75.00.

Вічна їм пам'ять! Родинам покійних складаємо щирі співчуття.

За відділ ім. О. Кобилянської

Анна Михайлюк — голова
Марія Дорош — реф. „Променя"

———————

У світлу і незабутню пам'ять моїх дорогих родичів — **Юрія** і **Еви Кухта** та на свіжу могилу мого брата **Івана,** який упокоївся 8-го грудня 1989 р. замість квітів засилаю $50.00 на прес фонд журналу „Промінь".

Вічна пам'ять покійним!

Галя Зузак з родиною
Саскатун

Для наших господинь

СМАЖЕНА КУРЯЧА ПЕЧІНКА
(TASTY CHICKEN LIVERS)

3 ложки масла або маргарини
2 цибулі
2 паприки — зеленої
1 ф. курячої печінки
½ горнятка підливи 'чілі'
1 ложечка цитринового соку

Покришити цибулю і паприку і підсмажити на маслі, мішаючи, около 10 хвилин. Додати печінку і смажити 5 хвилин, обертаючи. Додати чілі соус і цитриновий сік і нехай усе разом смажиться ще 10 хвилин. Подавати.

———————

КРУХКІ ТІСТОЧКА

1 горнятко масла
½ горнятка овочевого цукру (Фрут сюґар) або 2/3 горнятка жовтого цукру
1 жовток
1¾ горнятка пересіяної муки

Зм'якшити масло й утерти на вільну сметанкову масу. Додати цукор і разом утирати до білої пухкости. Додати жовток і вимішати разом. Мука пересіяти, відмірити і додати потрошки, добре вимішуючи. Вимісити тісто докладно.

Тісто можна розкачати на стільці й викраювати формою. Якщо тісто дуже вільне, то відставити в зимне місце на короткий час, щоб трохи стужіло. Коли не бажається його розкачувати, то брати маленькі кусочки тіста, величини малого волоського горіха, уформити галки і складати в рідка на блясі. Притиснути кожну галку дном шклянки вмоченої в цукор. Пекти в вільній температурі 300 ступнів 35 хвилин, або аж зарум'яниться.

———————

КВАШЕНА КАПУСТА З ГОРОХОМ

3 горнятка квашеної капусти, ¾ горнят води, 1 горня вареного сухого гороху, 1 середньої величини цибуля, 3 ложки столової олії, 2 ложки муки, ½ зубчика часнику (як хто хоче), солі і перцю до смаку.

Виполоскати капусту в теплій воді і сцідити. Залляти водою і варити 20 хвилин. Цибулю покраяти і посмажити в олії, посипати мукою і дозволити, щоб запражка стала жовта. Цю запражку дати до капусти, добре вимішати і варити. Додати часник і горох. Хай вариться разом ½ години. Капуста має бути густа.

KIWI MILKSHAKE

3 kiwis
1 banana
4 scoops of ice cream
3 cups of cold milk
1 teaspoon vanilla

Peel and slice 1 kiwi. Set aside. Peel and dice the remaining kiwis. Peel and slice the banana. Place the diced kiwis and the banana in a blender. Puree. Add the ice cream and puree. Add the milk and the vanilla. Blend until the ingredients are well mixed. Serve in tall glasses. Decorate with slices of kiwi.

———————

LEMON SQUARES

Base:

½ cup butter — softened
1 cup flour
¼ cup icing sugar

Topping:

3 tbsp lemon juice
2 tbsp flour
½ tsp baking powder
2 eggs — beaten
1 cup sugar

Mix all base ingredents together until well blended. Press into bottom of a 9" square pan. Bake in a preheated 350° oven for 20 minutes. Mix together all topping ingredients. Pour over baked base. Bake for 25 minutes more. Remove and cool. Cut into squares and sprinkle with icing sugar.

———————

BROCCOLI WITH HORSERADISH SAUCE

2 heads broccoli — washed and trimmed
salt and pepper
horseradish sauce

Steam the broccoli over medium heat for 8 minutes. Transfer the cooked broccoli to a service platter. Top with horseradish sauce. Season with salt and pepper. Serve.

Horseradish Sauce:

½ cup mayonnaize
1 tablespoon horseradish
2 tablespoons onions — chopped
½ teaspoon dry mustard
2 tablespoons melted butter
salt and peeper

Mix all the ingredients well. Serve over hot broccoli.

———————

ПОПРАВКА

В числі 9 з м. вересня 1989 р. на стор. 26 у дописі річних зборів відділу ім. Ольги Кобилянської в Суррі, Б.К. має бути: „На проєкт 1000-ліття відділ виплатив Анні Сигикало $1.6000.00 за вишивання нових хоругов до церкви.

У світлу і незабутню пам'ять моєї дорогої дружини бл. пам'яті **Ольги** у 13 річницю смерти. Упокоїлася 17 липня 1976 року. Складаю у її пам'ять $30.00 на журнал „Промінь". Вічна їй пам'ять!

Федір Андрущак, Саскатун.

———————

Складаю нев'янучі вінки у незабутню пам'ять наших дорогих родичів.

У їх світлу пам'ять засилаю на журнал „Промінь" $20.00.

Іван і Михаліна Білик,
Саскатун

———————

У світлу і незабутню пам'ять мого дорогого мужа **Івана Антимюка** у другу річницю смерти, упокоївся 18 жовтня 1987 року, складаю на журнал „Промінь" $25.00.

Дружина Розалія, діти і внуки.
Саскатун, Саск.

———————

На свіжу могилу дорогого тата, мужа, дідуня і прадідуня, бл. п. **Михайла Педенка,** який відійшов від нас 19 грудня 1988 р., в його незабутню пам'ять складаю $25.00 на журнал „Промінь".

Вічна йому пам'ять!

Дочка Віра Яремченко,
Лондон, Онт.

———————

У світлу і незабутню пам'ять моєї дорогої мами **Параскевії Зінь,** замість китиці весняних квітів складаю $25.00 на журнал „Промінь". Наша мама упокоїлась 5 червня 1988 року. Вона була довголітньою читачкою журналу „Промінь". Вічна їй пам'ять!

Дочка Ольга Семенюк з родиною
Емесбурґ, Онт.

———————

У світлу пам'ять наших дорогих і незабутніх родичів, бл. п. **Григорія** і **Марії Михалишин** та бл. п. **Йоана** й **Людмили Базюк** складаємо в їхню пам'ять $35.00 на журнал „Промінь".

Володимир і Наталя Базюк,
Едмонтон.

———————

Відділ ім. Лесі Українки в Єлов Крік, Саск. складає на журнал „Промінь" $25.00 у світлу пам'ять членки **Александри Бочковської,** яка упокоїлась 14-го січня 1989 р.

Членки відділу складають щире співчуття родині а покійній вічна пам'ять.

Ольга Борса, секр.

———————

У першу річницю смерти мого дорогого мужа **Івана Кучера,** який упокоївся 28 січня 1989 р. Замість китиці квітів на його могилу дарую $50.00 на журнал „Промінь".

Вічна йому пам'ять!

Дружина Василина Кучер
Вернон, Б.К.

ПРЕСОВИЙ ФОНД З НАГОДИ 30-ЛІТТЯ „ПРОМЕНЯ"

Відділ ім. Лесі Українки, Виндзор, Онт.	$500.00
Відділ Ольги Кобилянської, Саскатун	$300.00
Відділ ім. Кн. Ольги при Соборі Св. Покрови, Вінніпеґ	$200.00
Відділ ім. Лесі Українки, Аґессі, Б.К.	$100.00
П-во Розалія і Петро Кондри, Вінніпеґ	$100.00
Відділ ім. Доньки України, Монтреал	$60.00
Відділ ім. Кн. Ольги, Лондон, Онт.	$55.00
Відділ ім. Савелі Стечишин, Келовна, Б.К.	$50.00
Відділ ім. Кн. Ольги, Мус Джьо	$50.00
Відділ ім. О. Пчілки, Норт Бетлфорд	$50.00
Марія Гарбус, Саскатун	$50.00
Михайло Іванус, Ґронлід, Саск.	$35.00
Добр. Н. Равлюк, Едмонтон	$35.00
Анна Щудлик, Саскатун	$25.00
Анастасія Світик, Келґари	$25.00
Відділ Кн. Ольги, Ґронлид, Саск.	$25.00
Відділ Кн. Ольги, Стінен	$25.00
Л. Лібер, Торонто	$20.00
О. Лихачевська, Торонто	$20.00
Добр. Марія Ґреділь, Вестлок, Онт.	$20.00
Павліна Яремчук, Мирнам, Алта.	10.00
Ірина Талпаш, Давфин, Ман.	10.00
Кароля Демійон, Ню Вестминстер, Б.К.	$10.00
Анна Кіндрачук, Єлов Крік, Саск.	$10.00
П. Шарановська, Суррей, Б.К.	$10.00
Г. Мельник, Веґревил, Алта.	$8.00

По $5.00: Сурей, Б.К. — С. Маюк, М. Лисак, Е. Дутка, А. Добровольська, Ліна Стрийська, Р. Скакун, Л. Круліцька, А. Шевчук, Анна Крохмальна; Едмонтон — Василина Клапій, Анна Ольховська; Різні міста — Л. Татарин, Торгилд, Алта; Лідія Мельник, Торонто; Васетна Хрущ, Атабаска; Анна Ґулевич, Монтреал, Марія Веревка, Тебер, Алта; С. Ґирич, А. Добромин-Колісник, О. Русин, Монтреал; В. Бородій, Вінніпеґ.

———————

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

А. Середницька, рефер. Західне Торонто (Відділ ім. Л. Стар-Черняхівська) 3
Оля Смитанюк, рефер. Гефорд, Саск. (Відділ ім. О. Басараб) 2
Марія Боднарчук-Манюк, реф. Суррей, Б.К. (Відділ ім. О. Кобилянської) 2
Ніна Кузьменко, рефер, Лондон, Онт. (Відділ ім. Кн. Ольги) 2
Відділ ім. Кн. Ольги, Мус Джьо, Саск. 1
Елма Лесюк, Росбирн, Ман. 1
Марія Лещук, рефер, Гамільтон (Відділ ім. Л. Українки) 1
Антонія Малишко, Монтреал 1
Валентина Яворська, Бімзвил, Онт. 1
Маргарита Крупник, Ст. Пал, Алта. 1
Олена Мельничук, Веґревил, Алта. 1

Складаємо щиру подяку референткам за придбання нових передплат та всім тим, що допомагають журналові своїми фондами і працею. Нових читачок щиро вітаємо.

Адміністрація

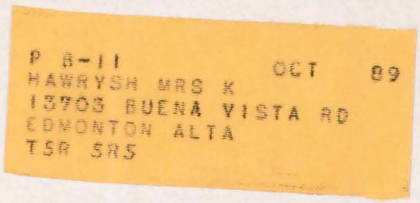

Видання, що їх можна набути в Централі Союзу Українок

РЕЛІГІЙНІ

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, Прот. д-р І. Стус
(Feast DAYS OF THE ORTHODOX CHURCH (Bilingual) ..... $ 5.00

ІСТОРИЧНІ

ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ (м'ягка обкладинка) Н. Когуська 1.00
ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ (тверда обкладинка) Н. Когуська 2.00
ПІВСТОЛІТТЯ НА ГРОМАДСЬКІЙ НИВІ 1926—1976 Н. Когуська
A HALF-CENTURY OF SERVICE TO THE COMMUNITY) Bilingual 40.00
СИМОН ПЕТЛЮРА, Вільний Університет у Мюнхені 5.00
НАРИСИ З ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ 3 томи:
1-ий том ВИДАТНІ ПОСТАТІ В ІСТОРІЇ УКРАЇНИ С. Стечишин,
2-ий том УКРАЇНСЬКІ КОМПОЗИТОРИ С. Яременко
УКРАЇНСЬКА ДРАМА Й ТЕАТРАЛЬНЕ МИСТЕЦТВО НА ІСТОРИЧНОМУ ШЛЯХУ, В. Ревуцький
3-ий том УКРАЇНСЬКЕ ОБРАЗОТВОРЧЕ МИСТЕЦТВО, І. Кейвам
(ESSAYS FROM THE HISTORY OF UKRAINIAN CULTURE) Bilingual 10.00
UKRAINIAN CANADIAN — UWAC (English only) 10.00

ЛІТЕРАТУРА

АПОСТОЛ ЧЕРНІ, О. Кобилянська 15.00
ПІСНІ МОГО СЕРЦЯ, Дарія Могилянка 2.00
ДУМКИ ЛЕТЯТЬ НА УКРАЇНУ, Д. Могилянка 2.00
CANADIAN TAPESTRY, Daria Yanda (English only) 2.00

МИСТЕЦТВО

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES, UWAC (English) 8.00
COOKBOOKS—COUNTRY COOKERY, UWAC Roblin 10.00
Ukrainian Daughters Cook Book UWAC. Regina $12.00

ПРОГРАМИ

НА КРИЛАХ ПІСЕНЬ, ПІСНІ З НОТАМИ НА СЛОВА Л. УКРАЇНКИ, С.У.К. 5.00
ЗБІРНИК МАТЕРІЯЛІВ 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ Л. УКРАЇНКИ 1.00

ДИТЯЧА ЛІТЕРАТУРА

П'ЄСИ ДЛЯ МОЛОДІ, С.У.К. 1.00
ПРОГРАМА НА СВЯТО СВ. МИКОЛАЯ С.У.К. 1.00
ЧАРІВНИЙ ДІЯМАНТ, М. Погідний Угорчак 1.00
ХОДИТЬ СОН КОЛО ВІКОН, Рада Української Школи 1.00
ДИВИСЬ, СЛУХАЙ ГОВОРИ, С. Василишин Кн. 1, Кн. 2, Кн. 3 (Each) 3.00
РЕЛІЙНІ ПІСНІ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ П. Пауш 1.00
ДУХОВНІ ПІСНІ, С.У.К. 4.00
ЗБІРНИК ДЛЯ ДІТЕЙ, Анна Данилович 5.00
EASTER, F. Pelech 1.00

PROMOTIONAL SUPPLIES

ПОРТРЕТИ Л. УКРАЇНКИ, О. КОБИЛЯНСЬКОЇ, Н. КОБРИНСЬКОЇ, Т. ШЕВЧЕНКА, й І. ФРАНКА ..... (Ea.) 1.00
СУК ПРАПОРИ ((FLAG)
СТРІЧКИ З ІМ'ЯМ ВІДДІЛУ RIBBONS WITH UWAC BRANCH NAME 35.00
SMOLOSKYP'S 10.00
SPOON'S WITH SMOLOSKYP 5.00
HASTI NOTES AND ENVELOPES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... (Doz.) 3.00
PLACE CARDS WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... 50 car 10.00
SERVIETTES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... 100 ser. 5.00
POST CARDS: ST. VOLODYMYR, ST. OLHA, ST. VOLODYMYR, ST. OLHA ..... each 0.50
VIDEO CASSETTE: V.C.R. 100th ANNIVERSARY UKRAINIAN WOMEN'S MOVEMENT PART I (English only) 20.00

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
SASKATOON, SASKATCHEWAN
S7K 0L1